
Kruvoušek
A. G. HOWARDOVÁ

Krverůž

Vyšlo také v tištěné verzi

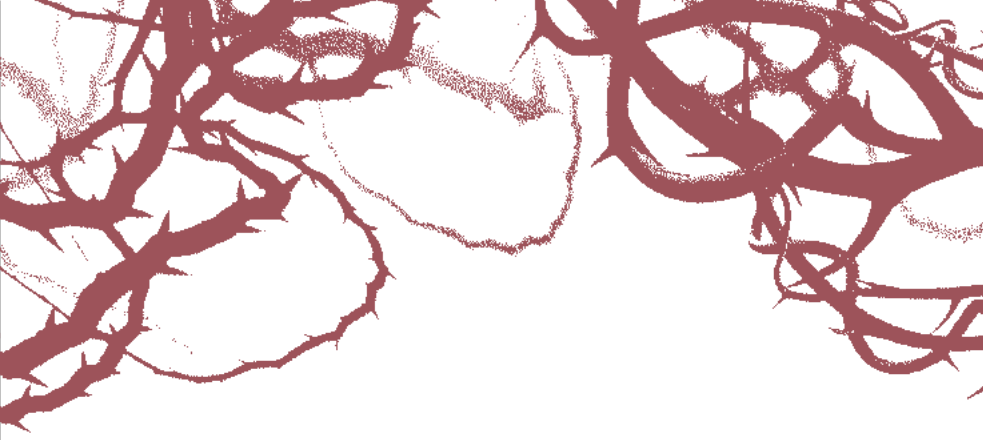
Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

A. B. Howardová
Krverůž – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Když jsem psala tento příběh, napadlo mě, jak smutný a temný musí být život člověka, pokud jím musí kráčet bez přátel. Římský filosof Marcus Tullius Cicero jednou řekl:

„Kolik sladkosti by v životě zbylo, kdybyste z něho odňali přátelství? Vzít životu přátelství je jako ukrást světu slunce.“

Proto tuto knihu věnuji dvěma nejmilejším přítelkyním,
Bethany Crandellové a Jessice Nelsonové.
Děkuji, že jste mým sluncem, které hřeje,
i když přijdou mrazy osobních neštěstí,
a ozařuje moje kroky, když zabloudím do temnoty.
Mám vás ráda a moc si vás vážím!
Ať si vzájemně ještě mnoho let svítíme na cestu!

1

Ouvertura

„Duch opery opravdu existoval...“
Gaston Leroux, *Fantom Opery*

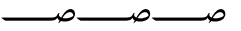
Doma na stěně mi visí plakát krvácející růže. Z jejího srdce prýští rudá, lesklá a teplá tekutina a smáčí sněhobílé okvětní lístky. Teprve při bližším pohledu zjistíte, že červené kapičky stékají odněkud shora z dívčího zápěstí maskovaného chomáčem listí. Ruka, která se pokusila polapit babočku, zavadila o trny a začala krvácet.

Vždycky jsem se sama sebe ptala, proč ta holka riskovala zranění jen kvůli tomu, aby se dotkla motýla, ale teď už to chápu – chtěla jeho křídla, aby mohla odletět, protože bolest z nehybného setrvávání na zemi byla větší než ta, kterou zakusila, když se natahovala po babočce.

Dnes vím, jak moudré to dítě bylo. Co bych sama dala za křídla...

Za oknem limuzíny visí nad hustými stromy lemujícími vesnickou silnici olověné nebe. Mraky se zvedají a zase klesají jako hrudník živoucí bytosti a o okenní tabulku bubnují kapky deště.

Do nedělního odpoledne jako stvořeného pro projížďku po francouzském venkově to má hodně daleko. Jenže to by mě zajímalo, kdybych tu byla na dovolené, což nejsem, ať už si o tom myslí kdo chce co chce.

„Budova Opery má za sebou divoké časy. Nikdo netuší, jak ten požár tehdy vznikl. Tobě to nevadí?“ zamumlám do hučení motorů tak tiše, aby mě slyšela jen máma vedle mě na zadním sedadle, a ne řidič vepředu.

Když auto vjede do hluboké kaluže a zatočí na polorozpadlou cestu dlážděnou pestrou směsicí hlíny a kamenných kostek, máma nadskočí. O okno plesknou cákance bláta.

„Rune... Chápu, že máš sklony nenávidět každou budovu, ve které kdy hořelo, ale je načase z toho vyrůst. Devatenácté století je dávno, dávno pryč, takže jsem si jistá, že karma toho místa už dávno vyprchala.“

Zapíchnu oči do přepážky, která nás odděluje od uniformovaného pána za volantem, a průhledem v ní přihlížím, jak si stěrače s tlumeným vrzáním razí cestu bahnitou břečkou na skle.

Máma slovo *karma* používá, jako by to byla nadávka. Její cynismus by mě ale neměl překvapovat. Ona tátovo

dědictví vždycky vnímala jinak než já. Myslí si, že semínko úzkosti do mojí duše zasela babička Liliana, její činy a obviňování, které jen dál upevňovaly cikánské pověry, které mi vštípil otec. To všechno pak mělo vliv na moje vidění světa. Částečně má máma určitě pravdu, ale je zatraceně těžké utéct tak hluboce zakořeněným přesvědčením, zvláště když jsem sama viděla věci mezi nebem a zemí a jsem jimi celý život posedlá.

„Šest týdnů až do konce října," stěžuju si dál, „a já je musím strávit ve škole, kde straší fantom. To je jako jeden velkej Halloween."

„Fantom?" nakrčí máma obočí. „Zase začínáš? Tvůj život není muzikál z Broadwaye a tohle místo rozhodně nepřipomíná nic z toho příběhu. Lerouxova Opera Populaire byla inspirována Palais Garnier ve městě. To bys měla vědět, když jsi tu knížku četla už aspoň třikrát."

Zachytím se dveří, když se auto zase povážlivě zakymácí. Pokud si máma myslí, že prostě budu ignorovat všechno, co jsem vykutala v hlubinách fóra na Krverůži, plete se. Kvůli tomu jsem si pár týdnů před odjezdem půjčila z knihovny román Gastona Lerouxe, ale vracela jsem se k němu spíš proto, že se mi líbil příběh tajemného skladatele, který využil svého nadpřirozeného hudebního nadání, aby pomohl jedné dívce objevit sílu vlastního hlasu.

„Sama jsi tu diskusi viděla," odpovídám, „plán Opery Garnier je inspirován budovou, kterou v osmnáctém století vlastnil jeden excentrický bohatý Pařížan. Soukromá opera na venkově Le Théâtre Liminaire čili moje nová škola. Tam také měla vzniknout legenda o fantomovi." Na te-

lefonu si projedu výsledky posledního vyhledávání a ukážu je mámě, aby si přečetla text doprovázející nádherně morbidní ilustraci muže v kápi s půlkou obličeje skrytou maskou a krvavou růží v ruce. „Takže máš pravdu. Neřítím se rovnou do muzikálu, ale do hororového příběhu plného posedlostí a násilí."

Tentokrát auto nadskočilo na dvou muldách těsně za sebou, takže jsme se málem bouchly do hlavy o vypolstrovaný strop limuzíny. Máma si nakvašeně povzdychla, což jistě patřilo spíš mně než řidiči. „Už jsem ti říkala, že se to na takových fórech hemží samými rádoby studenty, kteří ani neudělali přijímačky na univerzitu. Lidi říkají hrozné věci, když mají pocit, že je někdo přehlíží." Podvacáté otevře informační brožurku o škole: „Tady stojí, že budova prošla rekonstrukcí a z původní stavby toho mnoho nezůstalo. Čili je to v podstatě úplně jiný dům."

Nervózně si žužlám konec copu. „Jen mi to prostě nehraje. Proč trvalo sto let, než se tam zase někdo nastěhoval a budovu opravil?"

Máma si jen přitiskne brožuru k noze na znamení, že diskuse skončila. „Přestaň pořád s tou svou negativitou a soustřeď se na to hezké. Letos hodně pršelo, takže listy rychleji mění barvu. Koukej se z okna a pokochej se podzimem. To by ti mělo připomenout domov."

Zapíchnu oči někam do klína ve všeříkajícím pokusu se na nádherně zbarvené listí *nedívat.* Tóny hnědé a oranžové se mísí se žlutou tak jasnou jako pampelišky, které svou barvou každé jaro přehluší ostatní květy, dokud se na ně nevypravím s kbelíkem a motykou a nevy-

kopu je. Raději bych ale vůbec neměla myslet na domov a na všechno, co mi teď chybí, a jakmile v Harmony v Texasu zavládne teplé počasí, ještě chybět bude. Při pomyšlení na tátovu osiřelou zahradu se mi stáhne hrdlo.

Zahradničení mi ho vždycky spolehlivě připomene. Po otci jsem ale zdědila nejen radost z rýpání se v hlíně, ale i hudební talent. Jen škoda že jsem na housle nikdy nehrála tak dobře jako on. Můj nástroj je z úplně jiné kategorie a místo toho, abych ho ovládala, ovládá on mě, což je pravý důvod mého vyhnanství, i když máma by to nahlas nikdy nepřiznala.

Přes levé rameno mi padá dlouhý cop, který společně s pohybem auta pleská o očka na pásku na mých džínách. Popotáhnu za stříbřité stuhy, které jsem si dnes ráno vpletla do vlasů, a sama sobě poděkuju za to, že mě napadlo spoutat si divoké vlny dřív, než jsme ráno vyrazili na velké nákupy. Kdybych to byla neudělala, vlhkostí by se mi zkroutily jako neposlušní hádci. Stáhnu si přes oči ručně pletenou čapku, jako bych v ní měla celá zmizet.

Kdybychom zrovna nejeli na hudební konzervatoř, asi bych s mámou spolupracovala o dost ochotněji. V Harmony se ale nedávno přihodilo něco, před čím jsem potřebovala utéct. Máma o tom zatím nemá ani tušení.

Proč mě musela poslat rovnou do *Krverůže*? To je tak posedlá touhou mě napravit, že jí nedošlo, do jakého pekla se mě chystá uvrhnout?

„Úplně dole ve sklepě tam ve vodě plavala *kostra.* Kostra, mami. Myslíš, že potřebuju další důvod, abych se bála vody? A tohle počasí... to je hotový zlý znamení."

„Jasně," prskne máma posměšně. „Ještě začni o aurách a zjeveních."

Ztuhnu v ramenou. Táta s babičkou o auře mluvili tak, jako by ji viděli. Já zase vidím duhu, když zpívám, a tak jsem si dřív myslela, že to mám po nich. Kdysi jsem věřila, že se stačí jen pořádně soustředit, abych zahlédla barevnou slupku kolem ostatních lidí. Jenže jsem o tom řekla mámě a ta mě okamžitě odvlekla k očaři, kde jsem všechno popřela, aby ho ještě nenapadlo předepsat mi brýle, které jsem opravdu nepotřebovala. Teď už po takových věcech raději ani nepátrám, protože to za všechny ty zmatky nestojí.

„Mysli na to," pokračuje máma, „že kdykoli začneš myslet jako ona, dáváš jí moc nad svým životem." Mámin hlas se třese úsilím nezmínit babiččino jméno. „Já vím, že se vážně snaží polepšit, to se jí musí nechat. Dokonce přemluvila tvoji tetu, aby ti zaplatila školné. Umírá, a tak bychom jí měly dopřát šanci napravit, co může. Jen už si ji raději nepouštěj zpět do hlavy."

Stisknu rty. Městnavé srdeční selhávání musí být ošklivá a bolestivá nemoc, a tak bych měla babičku Lil alespoň trochu litovat, ale ještě si příliš dobře pamatuju, jak se moje černé vlasy vlnily v hluboké vodě, zatímco jsem se snažila uniknout z dřevěné krabice, která mě držela pod hladinou. To její vrásčité ruce mi bránily se vynořit. Už jen proto s ní nemám ani kapku soucitu.

Otřesu se. Jo. Babička má opravdu co napravovat.

„Po všech těch letech, kdy se nikdo z nich ani neozval," pokračuje máma, „si najednou přišli a chtějí ti pomoct ze

všech těch potíží? Skoro bych doufala, že máme zase rodinu, jak by si to byl přál tvůj táta. Lottie se musela hodně snažit, aby ses dostala do čela seznamu. Trochu se bála, aby jí někdo nevyčetl, že ti straní, ale v podstatě nám prokazuje laskavost. Až přijedeme, čekám, že jí budeš vděčná, jasné?“

Slavná teta Charlotte: francouzská vysloužilá primadona po šedesátce a starší sestra mého otce. Mám pocit, že laskavost prokazuje spíš své uvězněné matce, aby ji zachránila alespoň od očistce, až moje babička konečně opustí tento svět.

Dlaní pohladím plyš cizí sedačky. Jako skoro každá žena v tátově rodině byla teta Charlotte balerínou v Pařížské opeře. Nedalo jí moc práce polapit si manžela s modrou krví. Stačilo, když ji viděl tančit, a okamžitě se zamiloval. Teď je z tety Charlotte bohatá vdova a díky jejím štědrým darům figuruje naše rodina na seznamu elitních dobrodinců mé nové školy, což vysvětluje, proč mě přijali i bez obvyklé tříměsíční zkušební doby.

Nic neotvírá srdce vrstevníků tak rychle jako nezasloužená protekce od zazobané tetinky.

Nezbývá jen doufat, že novým spolužákům unikne limuzína, která nás ráno vyzvedla před hotelem a vozila po nákupech, i fakt, že teta mi platí školné a zrovna minulý týden převedla mámě na účet devět set padesát euro, což zhruba odpovídá tisíci dolarů, abych si měla z čeho koupit školní uniformu a doplňky na zařízení pokoje na internátě. To všechno samozřejmě v těch nejluxusnějších buticích.

Tetu jsem nikdy osobně nepotkala, a tak ji znám jen z jednostranných rozhovorů, které s ní po telefonu vedla máma. Charlotte v Americe nikdy nebyla, stejně jako já jsem ještě před nedávnem mohla tvrdit, že jsem nikdy nebyla v Paříži. Podle mámy volávala jednou měsíčně, aby si popovídala s tátou, až do doby, kdy se jeho stav zhoršil natolik, že musel do hospice. Tehdy telefonáty od tety ustaly. Dokonce mu ani nepřijela na pohřeb, a tak není divu, že o jejích úmyslech malinko pochybuju.

„V brožurce se píše, že se školní rok na konzervatoři řídí podle plánu amerických státních škol, takže vyučování začalo už před měsícem." Propletu si ruce, jako bych tím gestem chtěla odehnat všechnu bolest, kterou ve mně vyvolává myšlenka na to, že táta tu už není. Některé rány se nikdy nezahojí, dokonce ani po deseti letech ne. „Víš, jak je těžké se s někým skamarádit po prvních šesti týdnech školy?" kníknu vyčítavě. Ne, že bych se o to tedy vůbec hodlala pokoušet, ale pokud mám, vyvolat v mámě pocity viny, musejí se opravdové úmysly uklidit někam do pozadí.

„Není na to nic divného," odporuje máma. „Hodně lidí dělá všechno možné, aby se jejich děti na školu dostaly, byť i pozdě. Neříká to něco o pověsti té školy? Funguje pouhé dva roky a už musela zavést čekací listiny. Před tebou stálo dvacet jiných jmen." Máma se zahledí z okna, kde se podzimem zbarvené husté stromoví splétá v jeden třpytivý koberec.

„A to je právě to," klepu prsty do rytmu operní árie, kterou jsem zaslechla dnes ráno ve výtahu. To, že se

v mém srdci ta melodie probudila, nevěstí vůbec nic dobrého. Za chvíli se mnou proplete jako ohnivý had a propálí mi do zavřených víček díry ve tvaru not. Nepřestane mě mučit, dokud ze sebe všechno nevyzpívám. Je to fyzické trápení, jiskra, která se mi zažehne v lebce a pálí mi páteř obratel po obratli. „Jakmile se spolužáci dozví, že jsem mezi nimi jen díky rodinným stykům, budou mě přímo milovat."

Máma jen posměšně mlaskne. „No, podle tebe je tam ještě fantom. Ten určitě tak vybíravej není."

Sevřu čelist a potlačím frknutí. *Trefa.*

Zadívám se z okna, na jehož okrajích se už usadily záclonky z bahna, a představuju si, že mi rostou křídla, na kterých odletím zpátky do Států za jedinými kamarády, kteří kdy tolerovali moje podivnosti.

V touze po kousku čisté oblohy stáhnu okénko, čímž ho očistím od nánosů špíny. Dovnitř pronikne chladný, čistý vzduch společně s ušmudlanými kapkami vody. Usměju se, když mi smáčí obličej a krk a chladí rozpálenou píseň v mé hlavě. Máma vyjekne a rychle okno zase vytáhne.

„Rune, *prosím!*" zkroutí rudé rty do naštvaného šklebu, prohrábne si prsty krátké vlasy, na kterých se usadily kapky vody, a z kabelky vytáhne papírové kapesníčky.

„Promiň," zašeptám tentokrát upřímně. Sametovým šátkem si nejdřív otřu tvář a potom sedačku. Máma zatím drhne svůj šedohnědý krepový kabátek a pouzdrovou sukni, která na její hubené postavě visí jako papírový ubrousek. S každým pohybem mě polechtá do nosu

aroma, po kterém bych mámu kdykoli poznala: leštěnka s vůní citrónu. Moje máma se totiž živí jako uklízečka, a tak se jí čisticí prostředky vpily do kůže tak hluboko, že se jejich závanu snad nikdy nezbaví.

Je tak křehká a krásná, že se rozhodně minula povoláním. Když táta ještě žil, chvíli dělala modelku pro časopisy, ale na přehlídky nebyla dost vysoká. Jakmile táta onemocněl, potřebovala bezpečí stálého příjmu, aby měla z čeho platit účty a složenky. Práce uklízečky a hospodyně jí ho poskytla, ale máma stejně nikdy nepřestala litovat, že nechala kariéry modelky. To proto se teď tak snaží, abych nepropásla povolání, pro které jsem se narodila.

Když projíždíme po cestě lemované stromy, tančí jí po lícních kostech fialové a šedivé stíny. Lidi nám často říkají, že vypadáme spíš jako sestry, protože máme stejnou slonovinovou pleť, na kořeni nosu jemný poprašek pih, velké zelené oči pod výraznými řasami i havraní vlasy. Lišíme se jedině tím, že moje kštice se vlní přesně jako tátova. Když tancuju v kalužích, ještě slyším jeho smích a vidím na hladině jeho tvář, jako by mi stále stál po boku.

Když už nemám zahradu, která mi ho připomínala, spojuje mě s ním už jen hudba a jeho rodina, která je s muzikou nerozlučně spjatá. Mámini rodiče umřeli dřív, než jsem přišla na svět, a tak se máma neměla o koho opřít, když táta onemocněl. To proto za námi do Harmony přijela z Francie babička Liliana. Na začátku nám opravdu hodně pomohla, ale pár měsíců po tátově smrti nás opustila ve víru neštěstí a hrůzy, a to doslova. Když jsem ji viděla naposledy, byla jsem ve druhé třídě. Přišla

na náš školní valentýnský večírek, schválně to tam zapálila a málem připravila o život spoustu osmiletých dětí.

Naštěstí ji chytili, odvezli do Francie do Versailles a zavřeli do blázince pro nebezpečné šílence.

Jak ironické, když si uvědomím, že to bylo podruhé, co se mě pokusila zabít, i když vlastně nevím, zda se ten první pokus nevylíhl v mé sedmileté hlavě jen jako vedlejší produkt boje o život. Podle toho, co babička říkala mámě, to byla jen nehoda.

Zachvěju se a prstem zavadím o jizvu na levém koleni, která vykukuje dírou v džínech jako věčná připomínka toho, že něco jsem si přece jen nevymyslela. Stopa na kůži po ostrých třískách, jak jsem v zápasu rozkopla dřevo. Ať už to byla nehoda, nebo ne, skutečné to bylo.

„Máš dar," vytrhne mě mámin hlas ze spárů vtíravých vzpomínek, a přeruší tak pavučiny plné mrtvých nadějí, které se mi usadily v té části srdce, kterou u jiných lidí obývá milující, psychicky zdravá babička. „Tady ti pomůžou ho rozvinout. Měla bys za tu šanci být vděčná."

Máma prostě nechápe, že bych ten vděk sama ráda cítila. Chybí mi všechno to, co jsem při zpěvu cítila dřív – volnost, jedinečnost, dokonalá celistvost.

Ale co když měla babička pravdu?

Árie, kterou jsem ráno slyšela ve výtahu, mi znova klepe na žebra, až skoro nemůžu dýchat. Od doby, kdy spolu začali chodit, učil táta mámu francouzsky. Když jsem přišla na svět já, záleželo mu na tom, abych tím jazykem mluvila také, a nepřestal mě učit až do své smrti. To proto teď umím dost na to, abych tu bez potíží přežila. Ope-

ra linoucí se z reproduktorů ale zněla spíš rusky. Netuším, jak se jmenovala, ani o čem byla, ale to ani nemusím. Teď, když mám její tóny hluboko v sobě, přicházejí slova sama od sebe. I když neumím přeložit, co zpívám, pamatuju si každou slabiku, která čeká na jazyku jen na chvíli, kdy jí dám konečně volnost.

Je to skoro jako sluchová fotografická paměť, i když se to rozhodně neodehrává tak, že do sebe něco v klidu nasaju a potom to skrývám pod víčky daleko od ostatních. Na mém daru není nic soukromého.

Hrůzou se mi stahuje krk. Musím se té hudby nějak zbavit, ale nerada bych to provedla na zadním sedadle limuzíny ve stísněném prostoru a s řidičem vepředu.

Znáte ten pocit, když vejdete do místnosti a všichni rázem umlknou? To se mi stane pokaždé, když začnu zpívat. Ticho ode zdi ke zdi. Kdyby někomu skanula z čela kapka potu, slyšela bych ji plesknout o zem. Není to ale trapné ticho, spíš obdivné, ohromené mlčení.

Nemůžu na to ani být pyšná, protože na tom nemám špetku vlastní zásluhy. Až donedávna jsem ani nechodila na hodiny zpěvu, ale opera ve mně žije a dýchá už od útlého dětství.

Problém vězí jen v tom, že čím jsem starší, tím víc mě drží v drápech a kontroluje mě jako posedlá. Jakmile moje podvědomí osloví nějaká píseň, stane se z not jed, který musím vyloučit bránicí, hlasivkami a jazykem.

Ta přemíra hudby mě dusí tak, že se jí musím zbavit, abych mohla zase volně dýchat. Nejhorší je to ale potom. Když dozpívám, cítím se nahá, odhalená, promrzlá až na

kost. Fyzicky nemocná. Teprve hodiny poté, co odezní abstinenční příznaky, se zase stanu sama sebou až do doby, než mě posedne další melodie podobná té, která se mi v duši zahnízdila dnes ráno a vine se jí jako jedovatý had.

Snažím se uklidnit roztřesená kolena pevným stiskem dlaní a melodii, která se mi dere do krku jako žluč, potlačím zakašláním.

„Jsi v pořádku, Rune? Jsi celá červená. Snad jsi zase...?“ Mámě se stačí jednou podívat, aby věděla všechno. Ustaraně si povzdychne. Pozná můj stav už jen podle hořících tváří a rozšířených zornic, ale to, co vidím v zrcadle já, jí zůstává skryto. Jen táta prohlédl, že mé tělo zachvátil požár hudby. Duhovky se mi rozjasní do téměř éterického odstínu, jako když sluneční světlo proniká zeleným sklem. Táta tomu říkal vlna energie, ale máma to neviděla, a tak jeho slova jen odbyla mávnutím ruky.

„Prostě se do toho pusť, ať to máš za sebou,“ naléhá máma.

Zakašlu tak ochraptěle, až mě zabolí hlasivky. „Já tady ale nemůžu zpívat.“ Neodbytné noty se mi splétají v krku do dusivého chomáče. „Co když zazpívám vysoké C a praskne sklo? Tvoje šaty tolik deště nepřežijou.“

Máma se zamračí, protože neví, jak mi pod pláštěnkou mravenčí kůže a pod čapkou se sbírají kapky potu. Ponořím se do obrovské tašky s našitými rudými, hnědými a zelenými perličkami na perleťovém podkladě, které znázorňují růže a květy, a vytáhnu si pletení.

Se stisknutými rty se pustím do práce. Pod rukama mi roste krémový svetr, do kterého jsem se pustila před pár

týdny. S každým kovovým cvaknutím jehlic mi nadýchaná žinylka proklouzne mezi prsty. Chladivé jehlice dávají mým rukám znovu sílu. Úplně se ponořím do monotónního hladce a obrace, abych odvedla své myšlenky od hudby. Je to strategie, která občas funguje.

Máminy ustaraně sevřené rty se teď srovnají do jedné zklamané čárky. „Jedinou dobrou věc, kterou tě babička Lil kdy naučila, teď používáš jako berličku."

Ignoruju ji a dál cvakám jehlicemi v nezměněném rytmu. Hladce, obrace, hladce, obrace. Žinylka se vine kolem stříbrolesklého kovu jako vlákna cukrové vaty na špejli.

„Kdyby ses té hudbě tak křečovitě nebránila, určitě by to s tebou tak nemávalo," napomene mě máma a stiskne v dlaních mé divoce kmitající ruce.

„Proč se tomu ale vůbec musím bránit, mami? To přece není normální," vytrhnu jemně ruce z těch jejích a znovu se zaberu do rytmického útěku.

Máma jen zavrtí hlavou. Stejně ji nikdo nepřesvědčí, protože ve mě prostě věří. Kéž bych si z té důvěry mohla aspoň kousek půjčit.

Přála bych si být jako ti pouliční mimové, které jsme zahlédly na rohu před butikem, když jsme chodily po nákupech. Stačilo by z duše vypudit píseň pantomimou, tichou, efektivní vraždou melodie... Pak bych možná přece jen mohla cítit vděk za svůj *dar* místo strachu, že mě jednou celou pohltí: tělo, mysl i duši.

2

Pouta, která nás pojí

„Někdy se nad kolébkou naklání Anděl hudby...“
Gaston Leroux, *Fantom Opery*

Táta poprvé objevil můj dar, když mi byly čtyři roky. Zrovna jsem si v obýváku stavěla věž z kostek, zatímco on cvičil na své milované stradivárky. Do té chvíle v mé přítomnosti hrál jen koncerty, předehry a sonáty, ale ten den se rozhodl pustit do operního doprovodu.

Jakmile z houslí vylétly první tóny, všeho jsem nechala a jako hypnotizovaná zírala na nástroj. Táta pak vyprávěl, že jsem se tvářila, jako bych housle viděla poprvé v životě, i když jsem ho slýchala koncertovat už od kolébky. Shodila jsem celou věž z kostek, která mi stála v cestě, docupitala jsem k němu, položila mu ruku na koleno a zabroukala operní melodii, kterou jsem od něho nikdy nemohla slyšet. To vše dokonale čistě.

Když se mě na to potom zeptal, vysvětlila jsem mu, že slova mi šeptaly jeho housle. To ony mi řekly, kde hledat duhu a jak ji sledovat hlasem. Táta by řekl, že jsem viděla aury. Byl přesvědčený, že jsem měla dar představit si oživlé stupnice a cítit energetický tep hudby. Máma se tehdy vrátila z obchodu dost brzy na to, aby náš rozhovor zaslechla a nakvašeně tátu obvinila z patetické sentimentality, kterou přičítala jeho pověrčivé výchově a přebujelé fantazii. Obojí jsem podle mámy zdědila i já. Její vlastní otec byl fanatický kněz z malého města a cpal do ní náboženství tak dlouho, až jí lezlo krkem. Jakmile byla dost stará na to, aby se odstěhovala, zanechala víru v cokoli duchovního nebo nadpřirozeného na prahu rodného domu a do dnešního dne zásvětními věcmi hluboce pohrdá. I její skepse však zhasla jako sfouknutá svíčka, když si táta přehrával jednu španělskou árii. Já jsem přirozeně zpívala s nahrávkou a vyslovovala vše tak, jako bych sama byla světoznámou divou. To od předškolačky, která se sotva naučila přeříkat anglickou abecedu, opravdu nikdo nečekal.

Potom táta hrával operní kousky ještě mnohokrát a já se vždycky přidala. Jednoho dne, když pořádal koncert pro přátele, přestal nenápadně hrát a celá společnost utichla ve zbožném obdivu, když jsem dokonalou němčinou dokončila árii. Bez jeho houslí se ale něco změnilo. Pořád jsem se bez jediné chybičky držela melodie až do poslední křišťálově čisté noty.

V tu chvíli se ale syté duhové barvy melodie tančící kolem mé hlavy slily do husté rudé polevy, která mě osle-

pila. Padla jsem na kolena, třásla se jako osika a bylo mi zle od žaludku. Celou noc jsem prozvracela.

Táta to připsal trémě a usoudil, že ho budu potřebovat jako doprovod a oporu. Tak jsem se stala jeho loutkou, ale když za šňůrky tahaly jeho silné ruce, užívala jsem si každou minutu. Nejdřív se soustředil jen na árie, na které jsem silně reagovala. Dokud mě doprovázel zvuk jeho houslí, zazpívala jsem vše bez nehody. Potom mě učil nové kusy a moje sebevědomí rostlo tak, že jsem si už v šesti letech připadala neporazitelná. Žádná nota nebyla nedosažitelná, žádná skladba příliš složitá.

Oba rodiče se ale shodli na tom, že na vystupování před publikem jsem ještě příliš malá. Chtěli mi dopřát normální dětství, a tak mě nikdy nedali do hudební školy a já se rozvíjela jen v bezpečí domova pod vedením táty, který můj talent bezpodmínečně podporoval. Byl mým největším fanouškem až do doby, než mu zjistili rakovinu. Když zeslábl tak, že už neudržel v ruce housle, zkoušela jsem mu svým zpěvem dodat sílu, jako on kdysi dodával sílu mně. Bez našeho hudebního spojení mě ale zpěv vyčerpával. Statečně jsem ale zakrývala symptomy podobné chřipce, abych na otcově tváři vyloudila alespoň záchvěv úsměvu.

Ať už ale zněla hudba sebečistěji a sdělovala sebeupřímnější city, nemohla ho osvobodit ze spleti výživových sond, katetrů a chemoterapie. I když jsem se snažila, jeho osud jsem nezměnila.

Když zemřel, babička mi to dávala za vinu. Říkala, že můj nepřirozený dar z otce vysál životní sílu a nakonec mu pomohl do hrobu.

Sice to zní divně, ale já se nemůžu zbavit pocitu, že babička měla tak trochu pravdu. Jak by něco tak podivného a nevysvětlitelného mohlo být dobré? To přece nedává smysl. Aspoň tolik už o životě vím. Pochopila jsem to z toho, co se stalo mezi mnou a Benem. I když doufám, že bude v pořádku, přeju si také, aby si vůbec nic nepamatoval, pokud se někdy probudí z kómatu, protože je jediný svědek.

Když jsem ho viděla naposled, visel na hadičkách a přístrojích v nemocnici stejně jako můj táta před smrtí. Při té vzpomínce svěsím ramena.

To kvůli tátově smrti mě chtěla babička Liliana poslat rovnou do pekla. Tak stará žena a bála se malého dítěte. Máma ale věří, že ta věčně vyděšená jsem já, ignoruje nebezpečí a v mém prokletí vidí jen talent. Doufá, že s trochou cvičení přemůžu trému a budu moct vystupovat na veřejnosti.

Kéž by!

Měla jsem co dělat, abych se cítila jako normální člověk doma v Texasu, kde člověk v rádiu operu zaslechl jen zřídka. Nevím přesně, co moje podivné stavy spouští. Bývají to ženské árie, ale také ne všechny. Některé ke mně promlouvají, jiné ne, ale jakmile něco zažehne jiskru, hudba nakonec vyhraje. V Krverůži budu opeře vystavená každý den. Budu muset zpívat a odhalovat před cizími lidmi celé své zranitelné já.

Už nesplynu s ostatními jako kapka deště s potůčkem, který se řine dolů po okenní tabulce limuzíny. Položím si pletení do klína a přitisknu čelo na sklo, abych si ochladila

rozpálenou kůži. Od krku nahoru jen hořím. Obloha mezi listím potemní, jako by se oblékala do barev mé nálady.

„Nechápu, proč se celý den tváříš jako hromádka neštěstí," tančí kolem mě mámina slova jako posměšně cinkající zvonky. „Přece jsi celou dobu mluvila o tom, že bys jednou ráda na Broadway nebo do divadla. V čem je opera tak jiná?"

„To jo, ale chtěla jsem dělat něco *v zákulisí,*" snažím se vysvětlit, „třeba maskérku nebo kostymérku." Naposledy se pokusím ji odradit od záměru mě tu nechat: „To je tak nespravedlivý! O nic z toho jsem se přece neprosila." Znovu popadnu jehlice a začnu plést, tentokrát trochu pomaleji, aby se mi ustálil i pulz. Otravná píseň, která už mě hodnou dobu trápí, ustoupí do pozadí, ale vím, že je to jen dočasná úleva. Brzy se vrátí zpět s ještě mučivější intenzitou.

Mámin kostým zašustí, jak mě pevně popadne za bradu. Odložím rozpletený svetr, abych se zadívala na její zklamáním potemnělé rysy.

„Ale prosila, holčičko," řekne máma přísně. „Zatím sekáš jen chybu za chybou, a tak se musím postarat, aby se tvůj život zase vrátil do rozumných kolejí. První krok je obklopit tě vrstevníky." S těmi slovy mě zase pustí.

Proto se jí tak hodí hlouček studentů Krverůže – šedesát procent z nich je ve třeťáku a zbytek v maturitním ročníku. Když jsem si tu informaci přečetla během letu v brožurce, hned mě zaujala.

Hodím pletení zpátky do tašky a v duchu si několikrát vyčtu, že jsem na začátku školního roku šla na ten večí-

rek s univerzitními studenty. To, že jsem se tam opila pod obraz, ale nemělo co do činění s faktem, že se mezi vysokoškoláky cítím lépe než se spolužáky. To ale mámě raději nepřiznám, protože kdyby znala pravý důvod, proč jsem si tehdy přihnula, otočila by limuzínu a odvezla mě rovnou do Versailles za babičkou Lilianou. *Vrána k vráně sedá, krvelačný krvelačného si hledá.*

„Bylo to poprvé, co jsem se dotkla alkoholu," překonám knedlík v krku, abych se bránila. „Nemůžeš mi dát ještě jednu šanci? Udělala jsem jednu hloupou chybu a ty mě posíláš rovnou do vězení." I když to zní jako trochu přemrštěná poznámka, jen já vím, že bych si asi sedět zasloužila, takže můj strach je oprávněný. „Jen si to přiznej. Chceš se mě zbavit, aby sis doma v klidu mohla hrát na šťastný domov se svým snoubencem."

„Krverůž nemá s vězením nic společného," mračí se máma. „Kolik zahraničních internátních škol nabízí studium jen americkým dětem? Ochutnáš trochu francouzské kultury místě, které ti bude připomínat domov."

Raději potlačím chuť jí připomenout, že zrovna slovo od slova cituje reklamní brožuru, a raději se soustředím na to, jak šikovně obešla moji poznámku o snoubenci. Zaplaví mě nečekaná vlna spokojenosti, a tak povytáhnu levý koutek v triumfálním ušklíbnutí. Pravý raději nechám volně viset, aby si máma ničeho nevšimla.

Jsem vlastně moc ráda, že si máma po všech těch letech, kdy mě musela vychovávat sama, někoho našla. Kromě toho je makléř Ned opravdu fajn chlapík, který se k mámě chová jako ke královně a ke mně jako k princez-

ně. Mám radost, že u nás teď bydlí a dodává mi pocit normální rodiny, ale rozhodně to nepřiznám, abych nepřišla o jedinou páku, kterou na mámu mám.

„Není tam wifina," zamručím nespokojeně, „takže budu trčet na konci světa bez internetu a bez signálu. Jak se ti dovolám? A jak se budu moct spojit s Trig a Janine... a vůbec se všema venku?"

„Mají tam snad pevnou linku, Rune, takže domů si zavoláš," odpoví mi máma a na tváři se jí usadí druhá polovina mého úšklebku. „A pokud jde o textovky, mám pro tebe dokonalou náhradu," skloní se k nákupním taškám, které už se nevešly do přecpaného kufru, a tak našly místo na podlaze.

Podezíravě sleduju, jak se v nich prohrabává a papírové kapesníčky se jí krabatí mezi prsty. Celé ráno jsme popojížděly čtvrtí Louvre-Tuileries a z okna limuzíny si prohlížely prostorná náměstí, nádherné zahrady a moderní bistra. Zaskočily jsme i do několika butiků, ale máma mě nikdy nespustila z očí déle, než bylo nezbytně nutné k vyzkoušení uniformy sestávající z tří sad kabátků, vest, dlouhých sukní a řasených blůz. Všechno to nebezpečně připomínalo spíš viktoriánský jezdecký oděv než moderní oblečení. Dokonce i kombinace šedivé, bílé a červené je tak nudná, že ze všech studentů okamžitě udělá exponáty z muzea voskových figurín. Máma celou dobu postávala za zástěnou a podávala mi kousek po kousku do kabinky. Kdy měla tolik času na to, aby mi za zády stihla něco koupit?

Zanoří ruku do zebrovitě pruhované tašky s růžovými peříčky a vytáhne krabičku volně zabalenou v papírových ubrouscích.

Vezmu si ji a musím se kousnout zevnitř do tváří, abych se nezačala usmívat. Máma dobře ví, jak ráda mám dárky, ať už je dávám, nebo přijímám. „Co jsi to koupila?“

Pokrčí rameny stejně, jako když tenkrát trvala na tom, že si rozbalíme vánoční dárky o týden dřív, protože stejně jako já už nemohla ani chvíli čekat. Tohle na ní vážně miluju.

Cítím, jak mě pod srdcem bodá ten největší důvod, proč na žádnou internátní školu nechci. Poprvé od doby, kdy jsme ztratily tátu, budeme s mámou daleko od sebe.

Mezi námi se bude prostírat celý oceán.

Raději se na ni ani nepodívám, abych se hned zase nerozbrečela.

Ztuhlými prsty rozbalím bohatým brokátem potaženou krabičku s černými a šedými proužky a červenými mašličkami. Když otevřu víko, vykoukne na mě luxusní francouzská dopisní sada s černou vroubkovanou krajkou na okraji. Dopisní papír je šedavý, měkký a průsvitný jako rozptýlené světlo, které do naší limuzíny proniká zpod olověných mraků. Když list papíru podložím rukou, vidím přes něho její siluetu. Reliéf stuhy v záhlaví svítí jasnou červení a dokonale doplňuje saténové mašličky na krabici. V rohu krabice trůní stoh sladěných obálek položených hned vedle černého pera. Jako bych si to vybírala sama...

„Takže... teď budu všem psát dopisy?“ snažím se zakrýt pohnutí v hlase. „To je trochu staromódní, ne?“

Máma s potutelným úsměvem nakloní hlavu. „Zdá se, že přece jen nebudeš odříznutá od světa.“

Úsměv, který tak dlouho potlačuju, se konečně vydere na povrch. „Ale já nemám ani adresy, ani peníze na poštovné."

„Ach," vydechne máma, když ze zebrované tašky vytáhne smotek známek do zahraničí a adresář. Asi si ho celou dobu schovávala v příručním zavazadle.

Mazaná. I to na mámě miluju.

Ukáže na reliéf stuhy. „Vážně sis myslela, že bych tě nechala jen tak odjet na míle daleko a nenechala ti ani vlákénko, které nás spojuje?"

Stačí jen jedna zmínka a jsem zpět v první třídě. Tak jsem se bála mámu opustit, ale ona sáhla do kabelky, vytáhla z ní dlouhou červenou nit a uvázala mi ji kolem zápěstí. Noc předtím jsme strávily s tátou v nemocničním pokoji a vyráběly telefon z prázdných konzerv a niti. S jeho pomocí jsem potom rodičům povídala o všem, čeho se bojím, a oni mě konejšili. Když jsme z nemocnice odcházely, vytáhla máma nitku z telefonu a přísahala, že se v ní ukrývá všechna jejich láska a ochrana. Dokud budu mít nitku na sobě, budou se mnou.

Ten kousek špagátu pořád mám. Založila jsem jím svou oblíbenou obrázkovou knihu, ve které jsme si čítávali s tátou. *Les Enfants Perdus,* v překladu „Ztracené děti". Je to taková francouzská verze Jeníčka a Mařenky, jen o něco temnější. Ďábel a jeho žena ježibaba v ní drží uvězněné dva ztracené sourozence Jeana a Jeanette. Dětem se ale podaří utéct dřív, než je jejich věznitelé stihnou sníst. Přelstí je, zabijí je a zmizí v lese. I když je ta knížka odřená a stránky pomačkané, nikdy bych ji nevyhodila.

Když jsem v letadle zjistila, že jsem ji zapomněla doma i s nitkou, zakousl se do mě smutek. Máma ale rychle našla náhradu.

„Páni, mami...“

„A taky tu mám tohle,“ podá mi další tašku.

„Hmmm... Možná bych přece jen měla měnit školu častěji,“ dobírám si ji, zatímco vytahuju všudypřítomné kapesníčky. Když se prokopu až ke zbrusu novému vydání *Les Enfants Perdus,* zatajím dech. Máma mi snad celou dobu četla myšlenky!

Když na ni upřu tázavý pohled, jen pokrčí rameny. „Viděla jsem tu knížku za výlohou dneska ráno. Je to moderní vydání s jinými ilustracemi, ale na příběhu to nic nemění. Teď máš naši červenou nit i svoji knížku, která nás pojí.“

V očích mě štípnou slzy. „Díky, mami.“

Něžně mě poplácá po hlavě a obě se na sebe usmějeme. S roztřesenými rty listuju knížkou a v uších mi ještě zní tátův hluboký hlas i jeho bezchybná francouzština. Tolik mi chybí! Jak ráda bych znovu slyšela promluvit jeho housle. Když se jeho stav zhoršil natolik, že jsme ho museli odvést do hospicu, spala jsem každou noc s jeho nástrojem pod postelí, protože jsem měla pocit, že je jeho součástí. Snad proto, že ho houpával v náruči jako milované dítě.

Ty housle bych chovala jako nejcennější poklad dodnes, kdyby záhadně nezmizely, jakmile do Ameriky přijela babička Liliana. Máma pojala podezření, že mi je vzala právě ona, a zeptala se jí na to. Babička přiznala, že je

poslala zpět do Paříže. Máma zuřila, protože si myslela, že je babička chce prodat. Přece jen to byly velmi cenné stradivárky, ručně vyrobené ze dřeva tak černého a lesklého, že vypadaly jako z olejové skvrny. Konec krku zdobila hlavice zakroucená jako šnečí ulita, která jim dodávala na kráse. Proč by ty housle ale babička prodávala? Přece byly součástí rodinného dědictví od začátku devatenáctého století a jeden z našich předků do nich dokonce vyryl své iniciály. O. G. jako Octavius Germain. Jako dítě jsem po nich ráda přejížděla bříšky prstů a představovala si, jak na milované housle mého otce hraje viktoriánský gentleman.

Když tu teď sedím s knihou v ruce, říkám si, že jsme snad přece jen babičce křivdily. Možná že stejně jako já jsem v první třídě potřebovala červenou nit a teď pohádkovou knížku, toužila i ona, aby ji doma očekávala vzpomínka na syna, aby mohla přežít ve světě, ve kterém už nebyl.

Zadívám se do dálky a polknu to, co jsem chtěla říct: *Mami, pořád mi hrozně chybí. Každý den. A teď bych měla být daleko i od tebe? Já nechci být sama...*

Naše limuzína zpomalí a šine se krokem přes kamenný most klenoucí se nad obrovskou řekou. Nakloním se blíž oknu, nervózní z blízkosti vody. Kdyby se hladina jen o kousek zvedla, celý by most pohltila. Řeka obtéká celou akademii a připomíná tak hradní příkop. Jedinou pevnou zem tu tvoří kopec, na kterém škola stojí, a něco přes třiatřicet hektarů lesa okolo. Kdyby tu nestál ten most, tvořil by kopec samostatný ostrov.

Vrátím dárky zpět do tašek, zatímco se mi v žilách vzdouvá nervozita jako modročerné hlubiny pod limuzínou. Podle brožury protéká voda i pod základy školy a zaplavuje celé třetí patro sklepa.

Voda. Hned po ohni můj nejneoblíbenější živel. Uklidňuje mě snad jen to, že déšť konečně ustal a na krajinu sedla bílá mlha. Jakmile sjedeme z mostu, vyvstane nám před očima silueta Krverůže, temná a zlověstná. Majestátní barokní architektura uprostřed opuštěné krajiny připomíná spíš zadumaný hrad než budovu Opery.

Bronzová kupole posluchárny roztíná pochmurnou oblohu jako přízračná koruna a svažuje se k sedlové střeše, na jejímž vrcholu stojí s koněm po boku Apollón zvedající lyru jako natažený luk s šípem. V knížce o fantomovi Opery sehrála podobná střecha klíčovou, romantickou roli. Právě tam si Christina s Raoulem vyznali nehynoucí lásku, což neuniklo fantomovi, který rozpoutal celý řetězec hrozných událostí, aby je potrestal a učinil Christinu navždy svou. Školní brožura ale tvrdí, že schodiště na střechu bylo společně s posledními třemi patry po požáru uzavřeno.

Řidič zatočí na dlouhou štěrkovou cestu vedoucí k budově. Nad námi se sklánějí stromy s lesklými listy jako flitry pošití herci při poslední úkloně. Když se vynoříme ze spleti převislých větví, pochopím, proč jsme kupovali tak nemoderní uniformu. Najednou mám pocit, že jsem se ocitla v úplně jiném čase.

Po lišejníky porostlých zdech obrovské stavby se plazí břečťan, její fasáda odráží reflektory auta, takže se zdá

étericky bledá, ale jakmile přijedeme blíž, ukáže svou skutečnou barvu – zvětralou, šupinatou zeleň s tyrkysovým odstínem podobným ploutvi mořské panny. Starodávná pouliční světla jako vystřižená z viktoriánské pohlednice lemují přední terasu a prosvěcují šedivý opar přízračně žlutou září. Nořím se do té podívané tak hluboko, že skoro neslyším šustění tašek, jak do nich máma ukládá známky a adresář.

K jedné stěně školy těsně přiléhá divoká zahrada. Časně podzimní květiny žijí vlastním životem – stříbřitě zelené listy, karmínové růže a načechrané bílé kvítky se valí přes kovanou bránu, která je snad kdysi dávno měla držet spoutané.

Někde v dálce za zahradou je vidět hřbitov a věž kaple. Ta stojí ve své opuštěnosti hrdě dál, i když je tak zvětralá a otlučená jako náhrobní kameny a sochy kolem. Rozbitá vitrážová okna se třpytí jako pařáty duhového draka protínající mlhu. Přes svou zlověstnou krásu se ale zdá, že se hřbitov poděšeně krčí před postupujícím stínem nedalekého lesa.

Naše limuzína přejede na druhou stranu akademie a na parkoviště přesně naproti zahradě. Pod pneumatikami zaskřípou kamínky štěrku. Máma se zanoří do kabelky a mumlá něco o rtěnce. Koutkem oka zahlédnu za růžovým keřem někoho, kdo se nahýbá přes železný bodec. Nakloním se, abych ho lépe viděla, a bezděčně přilepím nos na sklo.

Jeho štíhlé vysoké tělo se otočí, jak nás ten člověk sleduje, napružený jako kočka. Potom popadne trs růží tak

rudých, že na okrajích přecházejí do sametové černi. V druhé ruce se mu zablesknou zahradnické nůžky. Cípy jeho pláště divoce vlají ve větru a bodají do mlhy kolem jeho zablácených holínek. Jeho staromódní šaty se sice vůbec nehodí do našeho století, sem ale výtečně zapadají.

Zdá se, že je to kluk zhruba stejně starý jako já. Pod kápí se objeví polovina tváře – měkké rty, hranatá brada a měděné oči, které mě propalují jasným, kovovým pohledem. Raději si ho znovu změřím. Stojí tak daleko, že bych si barvy jeho duhovek vůbec neměla všimnout, ale svítí mu pod látkou pláště tak jasně jako barevné mince v hluboké studni, když se o ně opřou sluneční paprsky.

Takové oči už jsem viděla nesčetněkrát, zvláště od doby, kdy jsem oslavila sedmé narozeniny. Nevím ale, proč je poznávám, jen rozumím tomu, co chtějí říct. Ten kluk nás varuje, abychom nechodily blíž. Září z něho zanedbaná, nádherná divokost, živená jeho samotou.

Zírám na něho jako v mrákotách. Probere mě až máma, když otevře skleněnou přepážku v limuzíně, aby promluvila s řidičem. Okamžitě se mi nahrne krev do tváří, a tak zapíchnu oči do svých obnošených kozaček. Najednou si moc dobře uvědomuju, že pod bundou mám pestře vyšívanou vestu a ošoupané upnuté džíny. Poprvé od doby, kdy jsem začala šít a navrhovat si oblečení, se ve svém barevném cikánském stylu necítím dobře, i když jím vlastně vzdávám hold tátovi. Tady ve starém hradě tváří v tvář pochmurné formálnosti cizího kluka si připadám příliš ležérní, cizí, nepatřičná.

Skoro se těším na školní uniformu.

Když limuzína konečně zastaví, odvážím se znovu očima vyhledat vysokou postavu a měděné oči. Najdu ale jen odhozené zahradnické nůžky a růže s povadlými květy roztroušenými po zemi ve víru zčernalých, vrásčitých lístků, se kterými si pohrává vítr.

Zlé znamení, bleskne mi hlavou. Někde mezi lopatkami se mi usadí zlá předtucha. Podivný zahradník zmizel, jako by se do země propadl.

3

Duch

„Duchové... si zkoušejí vzpomenout na slunce,
protože světlo na jejich obloze už pohaslo.“
Robinson Jeffers, „Omluva za noční můry“

Hbitým pohybem si sundal kápi a vklouzl do podzemí, kde na něho dýchla samota a plíseň. Prázdnotou tunelu se rozléhal jen monotónní zvuk kapající vody, když ho stíny spolkly jako měkká deka útěchy.

Jako duch se proplétal ponurými útrobami Opery už tak dlouho, že se sbratřil s tmou, otcem mu byla noc a sluneční světlo jen zapomenutým přítelem.

Zatnul zuby, provlékl vesla kroužky ve člunu a natáhl ruce. Mezi manžetou rukávu a lemem kožené rukavice se zableskl kousek bílé kůže. V žilách na zápěstí mu ještě kolovala rudá, živá krev, i když celé odpoledne strávil na hřbitově. Místo tak vzdálené životu z něho

vyždímalo všechnu energii, a tak se rozhodl podívat se do zahrady.

Nikdy se neměl odvažovat do tak těsné blízkosti parkoviště, ale jeho prokletá slabost pro růže mu nedala. Tolik miloval jejich vůni, chuť i zralost, že nemohl odolat.

Když se trochu vzpamatoval ze znechucení nad sebou samým, znovu se opřel do vesel, až voda zašplouchala o stěny jeskyně. Tak brzy na pozemku nikoho nečekal, zvláště teď, když se ve škole děly věci, které znepokojovaly studenty i učitele. Zahrada měla být bezpečným místem odříznutým od světa.

Místo toho se tu objevila ona, jako by spadla z nebe, a navíc o několik hodin dřív, než ji očekával. *Zatracená lehkomyslnost.* Naštěstí ho napadlo si vzít plášť s kapucí, jinak by ho viděla bez masky.

Pořád ještě ale nebylo vše ztraceno. Pokud se něco za ta léta sledování dění na jevišti naučil, byla to improvizace. Použil proto tu nepříjemnou okolnost, že byl viděn, ke svému prospěchu, zmizel jako stín a za sebou nechal jen pár uschlých květů. I když se mu příliš nechtělo je okrádat o jejich životní podstatu, něco obětovat musel. Zanechal za sebou lákadlo připravené jen pro její oči.

Vsadil by se, že si nad tím zrovna lámala hlavu.

Dno člunu zaskřípalo o bahnitý břeh. Vyskočil ven, poplašený pohybem ve tmě. Dlouhý plášť se mu otřel o kotníky, když se natáhl za známým zvukem připomínajícím trubku, jen jemnějším a hlubším.

Jednu z rukavic odhodil do člunu a rozevřel ruku, aby k sobě přivolal životní sílu tisíce světluščích larev na stro-

pě jeskyně. Jako na zavolanou se tenká pavučinka s kuličkami larev rozzářila něžným zeleným jasem jako řetěz žároviček. Tento druh svatojánských mušek tu sice jinak nežil, ale někdo je sem přinesl z cizích krajů a držel něco přes sto let při životě díky výměně energie.

Světlo odrážející se od zčeřené hladiny olízlo stěny z hladkého kamene i zahnuté pilíře, na kterých Opera stála. Z temnoty se vybatolila rudá labuť, znovu zakejhala na pozdrav, natáhla dlouhý štíhlý krk, několikrát klapla zobákem a natřásla si velkolepé ohnivé peří, stejně rudé jako květy, kterým před chvílí vzal život.

„I já tě zdravím, milá Andělko," pohladil ji po sametovém peří, až jeho prsty zanechaly v jejich šarlatu něžnou stopu. „Taky očekáváš našeho nováčka?"

Labuť mu zobákem jemně odhrnula pramen vlasů ze spánku, čímž si vysloužila srdečný úsměv. „Neměla by ses ukazovat tak blízko povrchu," káral ji něžně. „Ďábel se zrovna vydal na lov. Přece bys nechtěla, aby tě chytil."

Labuť mu začala láskyplně ozobávat palec, jako by si z jeho varování vůbec nic nedělala. Jen ozvěna nesla slova dál jeskyní jako hluboký, zkreslený, cizí hlas, jako by místo hlasivek měl jen kamínky, které se o sebe s každým slovem otírají. Nespokojeně se zašklebil.

„Tak už plav," zašeptal labuti a pohladil ji po zářivém krku. „Ať tě tu nevidím."

Labuť se na něho zadívala mléčně modrým pohledem, příliš moudrým na obyčejného slepnoucího ptáka. Potom se odkolébala k vodě a jen tak se vznášela na hladině, jako by na něco čekala.

Zadíval se na její tázavý postoj. „Ještě s tebou nemůžu," vysvětlil tiše, „ty přece víš, jak se dostat přes všechny nástrahy až domů. Tak už jdi. Brzy se vydám za tebou."

Labuť elegantně kývla, jako by ona byla královnou a on pouhým poddaným, který ji právě požádal o povolení tu zůstat. Potom odplula do temnoty tunelu, až z ní zbyla jen rudě zářící tečka připomínající sametový okvětní lístek v půlnoční kaluži. Když sebral ze dna loďky rukavici a skryl dlaň v její černé měkké náruči, zadíval se na řetězy probuzených světélkujících larev a přemýšlel o tom děvčeti. Nikdy nečekal, že to bude zrovna *ona*, která vystoupí z jeho dětských snů a vizí a vynoří se rovnou tady a teď. Bylo to celé špatně.

Možná se ale pletl?

Přitiskl si palec na levý spánek, aby utišil pulzující bolest. Ani kdyby to nebyla ta dívka ze snů, nic by se nezměnilo. Obklopovala ji aura na hraně bílé a šedé, čistoty a melancholie. Rozhodně ji pobyt tady znepokojoval. Vypadala... ztraceně. Jaký rozdíl oproti té do sebe zahleděné ambiciózní primadoně, kterou sem také jen díky původu přijali před více než rokem.

Za její zraněnou fasádou se skrývala hloubka... Esence světla a života v té nejsyrovější formě. Síla rapsodie. Hudba se jí vzpínala v krvi jako nevycválané, nezkrocené zvíře. Silně to cítil.

Při pomyšlení na všechny její melodie se mu sbíhaly sliny. Jeho ústa se drze vysmívala snaze udržet své choutky na uzdě. Když se s tou dívkou potkával ve svém podvědomí, nikdy neviděl její tvář, protože ji zakrývala divo-

ká černá hříva nebo zalévala kalná voda, když se snažila dostat ven z vězení dřevěné bedny. Několikrát ale zahlédl její oči zářící jasnou, vzrušující zelení. Když se její srdeční čakra naplnila písní, rozšířily se jí panenky.

Aby se ujistil, musel se na ni podívat blíž, ale i když pořádně nevěděl, jak vypadá, znal její *duši.*

A pokud ho jeho podezření neklamalo...

Co potom?

Nic.

Srdce mu uvízlo někde mezi zoufalstvím a nadějí, hněvem a naléhavostí. Ať už dnes objeví cokoli, nebude moct zapomenout na pravý důvod, proč je tady. Jako vhodný prostředek k jistému účelu. Jako splátka jednoho dluhu. Nic víc.

Zadíval se na místo, kde se základy setkávaly s tunelem. Tam čekaly dveře do tajných chodeb a zrcadlové stěny, které skýtaly pohodlný pohled do učeben a foyer. Pro něho to byla okna, ale učitelé a žáci viděli jen zrcadla.

Když si pomyslel, jak blízko jí teď je, stáhly mu hrdlo obavy. Mohl si sice namlouvat, že tak reaguje jen proto, že mu to vše připomíná jiné místo a jiný čas, krutou, temnou minulost, která halila veškeré jeho kontakty se světem lidí, podobně jako se chobotnice skrývá v oblaku černého inkoustu. Věděl ale, že v tom vězelo daleko víc, čerstvá možnost, ve kterou snad ani nedoufal. To ona nahlodávala jeho odhodlání.

Bouchl se pěstí do stehna, aby mu bolest přinesla jasnější myšlenky. Teď nebyl čas váhat. Pokud to opravdu byla ona, bude se k ní muset přiblížit jako kočka ke kořis-

ti, narušit její denní rutinu, vyvolat v ní zvědavost a nalákat ji do hlubin svého domova. *Do svého vlastního pekla.*

Cítil, jako mu cuká v prstech. Stačilo pár jasných kroků, aby si zajistil úspěch. Lákadla a podivné pozornosti ji přivábí k osvícení, které může poskytnout jen tma. Ano. Vyhledá ho z vlastní vůle, a najde tak i sebe a smysl vlastního bytí, ať už je na to připravená, nebo ne.

Do té doby ale nebude riskovat, že ho tu někdo uvidí. Trpělivost přináší růže. Co je několik týdnů pro člověka, který čekal celý život?

Po zádech mu přejela podivná směsice radostného očekávání a hrůzy. Bahno se mu přilepilo na podrážky, když se po náspu břehu škrábal k oknu.

Byl čas dát se do tance.

Po mámině boku vystoupám po kamenných schodech až ke vchodu. Nad našimi hlavami proletí vrána. Když zaslechnu její zakrákání podobné vyplašenému mňouknutí kotěte, malinko zaváhám a potom zavrtím hlavou. Takže teď už nemám jen vidiny, ale i slyšiny? Nervy mám napnuté jako struny.

Pach mokré hlíny se mísí s vůní květin, takže si hned vzpomenu na trvalky u nás doma. Kdo jim teď vypleje záhonky, aby mohly rozkvést, když tam nebudu? Udržování tátovy zahrady byl pro mě způsob, jak ctít jeho památku. Jako by nestačilo, že jsem přišla o housle – teď musím oželet i další pouto, které mě s ním ještě pojilo.

Uprostřed schodiště se zastavím a naposledy se ohlédnu na přerostlou zahradu, kde si vítr pohrává s trsem mrtvých růží. Copak tam asi chtěl ten maskovaný kluk? Že by se taky jen pral s plevelem? Když si ale vzpomenu, co provedl těm růžím, připadá mi pravděpodobnější, že plevelem je on sám, stejně jako fantom ze starých příběhů – někdo, kdo otravuje vzduch smrtí a násilím.

Vyvrženec jako já...

Já sama jsem ale vždycky nepřinášela jen smůlu. Když táta ještě žil, vždycky chodil za mnou, když se bál, že mu nějaká rostlinka umře, a já ji přivedla zpět k životu. Možná že jsem tady, abych v sobě znovu našla léčivou sílu a zachránila zpustlou zahradu. Snad proto mi přišly zahradníkovy třpytivé oči tak povědomé – to se jen moje představivost snažila oživit vzácné chvíle s tátou.

Už mi asi opravdu přeskočilo. Zasunu si konec copu mezi rty a mezi zuby mi skřípnou jednotlivé vlasy.

„Zase si koušeš cop, Rune," pleskne mě máma výchovně po zádech.

„Vidělas ho?" zeptám se.

„Koho?" sleduje máma můj pohled až k zahradě.

„Toho kluka u růžového záhonu. Najednou zmizel. Myslím, že tu asi pracuje..."

„Jak vypadal?" ptá se máma.

„Nevím přesně. Byla mu vidět jen polovina obličeje."

Máma protočí panenky a raději se podívá někam za má záda, kde šofér vybaluje moje věci z kufru. „Snad nečekáš, že uvěřím, že jsi viděla fantoma v masce?"

„To jsem nikdy neřekla," procedím přes vlhké špičky

vlasů. „Aspoň ne takhle.“ Když se ale zamyslím, říkám si, že takovou masku klidně mít mohl.

Máma mě popadne za cop a osuší jeho konečky mezi dlaněmi. „Zlato, vážně chápu, že jsi nervózní, ale musíš to aspoň zkusit. Přestaň se přesvědčovat, že to bude špatné, a raději té škole dej prostě šanci, ano?“

Když kývnu, políbí mě na čelo. Vránu a její podivné krákání mámě raději zamlčím, abych ji neutvrzovala v tom, co si stejně dávno myslí: Že je to všechno jen výplodem mé fantazie.

Když přijdeme až nahoru ke křídlovým dveřím zdobeným zašlými mosaznými cherubíny, jejich panty zlověstně zaskřípou. Zevnitř k nám zavane teplý vzduch s vůní citrónového oleje a vosku.

„*Bon après-midi, ma chérie* Emma,“ vykvikne nějaká starší paní mámino jméno. Když se škvíra ve dveřích rozevře natolik, abych si ji mohla prohlédnout, stojí před námi postava o dobrou hlavu větší než my dvě.

Dlouhé stříbřitě bílé copy jí visí přes uši až dolů ke štíhlému pasu. Zbloudilým pramínkům brání šifonový šátek uvázaný kolem hlavy a na nose jí sedí kulaté brýle se zlatou obroučkou, které zjemňují četné vrásky v koutcích očí.

Na sobě má modrou blůzku na knoflíčky s krátkým rukávem, khaki tříčtvrteční kalhoty, balerínky a ušmudlanou zástěru s prachovkou v kapse, takže počítám, že to bude pokojská nebo uklízečka.

Moje hypotéza se ale zhroutí ve chvíli, kdy jí máma padne do otevřené náruče.

„Lottinko," zamumlá jí do štíhlé labutí šíje, „tak dlouho jsme se neviděly!"

Takže *tohle* je teta Charlotte! Čekala jsem, že bude ověšená kožešinami a zlatem, ale ona tu poletuje oblečená jako uklízečka. Proč mají ženy v naší rodině podivné nutkání starat se o dům, i když jsou slavné a úspěšné? I tak ale na svých šedesát let vypadá dobře. Možná že alchymisté se při hledání receptu na elixír mládí měli zaměřit na sbírání prachovek.

Když mámu naposledy stiskne v náručí, sklouzne pohledem za její záda a přimhouří oči. „Rune?" zeptá se ochraptěle. Obě ženy se na mě otočí. Teta si posadí brýle na šátek ve vlasech, až zachrastí řetízek na konci nožek. Přece jenom je tu jistá podoba – pršáček a zelené oči pod krátkými řasami. Připomíná spíš babičku, ale já v ní vidím i tátu. Srdce mi sevře stesk.

„Ano," kývne máma. „Od křtin trochu vyrostla, co?"

„Je nádherná," vydechne teta angličtinou okořeněnou francouzským akcentem. Hlas se jí třese pohnutím. „Vypadá přesně jako ty v jejím věku."

Táta s mámou se potkali na střední škole. Táta přijel ve třeťáku na výměnný pobyt do Ameriky a okamžitě se do mámy zamiloval. Jaká ironie, že já teď ve stejném věku stojím na půdě jeho rodné země, ale on už je dávno pryč.

Teta Charlotte přijde elegantním krokem baleríny blíž a ani ji nenapadne respektovat můj osobní prostor. „Přijely jste dřív, než jsem čekala. Počítala jsem, že dorazíte až večer."

„Prostě máme v nakupování praxi," mrkne na mě spiklenecky máma.

Já stojím na samé hraně propasti, jednou nohou pevně na zemi, druhou nad hlubinou a pořád nevím, zda skočit.

„Vyhovovalo vám naše auto?" zeptá se teta Charlotte s významným pohledem mým směrem. Její dech voní po hruškovém kompotu a karamelu a okamžitě mi připomene, jak jsem tátovi pomáhala zavařovat ovoce na sklonku léta před jeho smrtí. Naučil se to od své matky, když byl ještě kluk.

„Jo, jasně. Bylo dost... prostorný," vykoktám. Nestačím ani pořádně poděkovat, když mi strhne čepici i gumičku z vlasů. Mašle se neslyšně snesou k zemi. Z rámu dveří mi na hlavu dopadnou nasbírané kapky deště.

„Ta holka má ale vlasy," vydechne teta Charlotte tak neurčitě, že nepoznám, zda je šťastná, nebo ne. Když stiskne moje kudrliny mezi prsty, sevřu pevněji tašku s věcmi.

„To teda," odpoví máma. „Husté a neposlušné přesně jako Leo."

Zatnu zuby. *Jako Leo, než ho o ně připravila chemoterapie.* Nikdy jsem nepochopila, proč za námi Charlotte nepřijela, když její jediný bratr umíral. Vlastně nevím, jestli jí to kdy odpustím.

Teta si omotá jednu z mých loken kolem palce, jako bych byla na polici usazená panenka bez vlastního názoru a osobnosti. Vytrhnu jí čapku, narazím si ji na hlavu a vlasy přehodím přes rameno, z dosahu tetiny zkoumavé pozornosti.

„Aha! Ale *strie têtue* má po tobě," zazubí se teta Charlotte na mámu.

A to z mé tvrdohlavosti ještě nic neviděla. Podmračeně zvednu mašle do vlasů a schovám si je do kapsy od bundy.

Teta pobaveně točí na prstě gumičkou, zakloní se a krákavě se rozesměje jako opravdový blázen. Po očku se podívám na mámu, která se trochu uhozeně kření, a potom svůj pohled obrátím zase na šílenou příbuznou, jejíž chechot rozechvívá jako hudba obrovskou vstupní halu. Když utichne, ozve se jiná píseň – tlumený zvuk nástrojů někde ve třetím patře.

Moc dobře tu melodii poznávám. Je to árie, kterou jsem dnes ráno slyšela ve výtahu.

Ne, ne, prosím ne. Cokoli jiného, jen ne tohle.

Přetáhnu si čapku přes uši v naději, že už podmanivé tóny neuslyším. „Ta písnička," zašeptám a vší silou bojuju proti nutkání napnout hlasivky a dát dlouho potlačované melodii svobodu.

Teta Charlotte se zářivým úsměvem zamává prachovkou. „*Ach, oui.* Na konci roku uvede škola *Ohnivého anděla*, protože se rádi pouštíme do komplikovaných projektů, na které si žádná střední škola ve Spojených státech netroufne. Menší role už si rozebrali mladší studenti a dnes se několik děvčat z maturitního ročníku pokouší získat roli Renaty, hlavní hrdinky. První výběrové zkoušky se vždycky konají ve zkušebnách ve třetím patře. Závěrečné kolo proběhne poslední říjnovou neděli v divadle. Předtím ale musíme mít konečný počet kandidátů."

Celá se napružím, když zvednu oči k místům, odkud se line vír tónů.

Teta Charlotte si mě přimhouřenýma očima podezíravě měří. „To je její vyznání při setkání s Madielem, jejím strážným andělem. Ty znáš Prokofjevovy opery?“

„Moc ne,“ hlesnu. *A ani je nechci poznat.* Toužím jen po tichém místě, kde bych ze sebe vyhnala hudební démony, ale v tom mi zrovna brání tetina přítomnost.

„No, to se rychle změní,“ švitoří dál Charlotte, ale já ji příliš nevnímám. Očima hledám skulinu, kterou bych unikla.

„Budeš brát hodiny zpěvu,“ oznámí. „A taky se něco naučíš o historii opery. Za chvilku v tom všem budeš jako doma, jen na první kolo zkoušek už je asi pozdě, ale snad příští pololetí. Pár menších rolí se ale ještě určitě bude obsazovat, protože někdo vždycky vypadne, ať už kvůli známkám, nebo nervům. Očekávám ovšem, že v budoucnu budeš zpívat všechny velké role na Broadwayi. Nezapomeň, že jsi dcerou svého otce a narodila ses pro hudbu.“

Vymění si s mámou podivný pohled plný smutku. Nebo strachu? Nebo si do nich jen promítám vlastní obavy? Tak nebo tak, teta se mýlí.

Tátovi se totiž vůbec nepodobám. On byl vzdělaný a talentovaný hudebník, který z houslí uměl vylákat nádherné melodie a obměkčit jimi i to nejtvrdší srdce. Hudba ho těšila. Vždycky říkal, že housle připomínají lidský hlas ze všech nástrojů nejvíce, protože dokážou vyjádřit hloubky citů. Když se na ně hraje s vášní, technikou

a vizí, housle pláčou slova – vytvářejí hudební vyznání tak hluboké, že doletí až do nebes a donutí nebeské sbory pokleknout.

On takový dar měl už ve čtrnácti letech. Když v sedmnácti potkal mámu, mohl si vybrat angažmá v symfonických orchestrech kdekoli na světě, ale protože považoval lásku k ní za své opus magnum, spokojil se s místem učitele na naší malé univerzitě v Harmony a hraním pro rodinu a přátele.

Já jsem jeho vášeň pro hudbu sdílela jen dost dlouho na to, abych věděla, jak bolestně mi teď chybí, když mi vlastní zpěv přináší jen bolest a ponížení.

Nálada árie se mění, jako by ji vedly moje city, a rozkmitá se kaleidoskopickými proměnami strun a dechů. Naježí se mi chloupky na šíji a pod kůží se roztepe hudba. Když se ke změti tónů připojí sólista, rozlije se mi před očima záplava barev. Znělý, silný hlas zuřivě doráží na nástrojový doprovod a něčí ústa vyslovují pro mě nesrozumitelný ruský text. Všechno mě pobízí, ať se přidám.

Otočím se na patě, abych utekla ven, ale narazím do vypracovaného hrudníku šoféra jako do kamenné zdi. Úplně jsem zapomněla, že je jen o krok za námi i s kufry a taškami naplněnými lůžkovinami, lampami, uniformou, pyžamy, spodním prádlem a kosmetikou. Když se na mě úkosem podívá, znejistím. V nose mě polechtá zápach škrobu a potu a znechuceně se zašklebím.

„Rune!“ štěkne máma. „Okamžitě se omluv!“

„*Pardon, monsieur*,“ zamumlám a prsty si načechrám třásně u šátku. Srdce mi divoce buší do hrudní kosti. Jsem

v pasti. Jelen uvězněný v hořícím lese. Dokonce i vzduch je tu těžký, jako by mě obklopoval sloup kouře.

Teta Charlotte nakonec s nonšalantním mávnutím prachovkou ustoupí, ale jinak zůstává napružená jako kočka.

Podrážky mých kozaček klapnou o mramorovou podlahu, když obejdu mámu a zastavím se uprostřed místnosti. Taška mi klouže z ramene, ale ani se neobtěžuju ji zachytit, protože mě úplně pohlcuje obrovský prostor, ze kterého se mi tají dech.

Tři obrovská zlatá schodiště se protínají uprostřed obrovské haly, dělí se do hadovitě zatočených sloupců a vedou až na kulaté balkóny s měděnými balustrádami. Oči mi zaměstnávají nástěnné malby andělů a cherubínů i bronzové sochy rozmístěné dole v přízemí. Přes složitě zdobená okna sem proniká světlo, takže se všechno třpytí jako diamanty. Na zdech visí obrazy a z chodeb vede nespočet nádherně vyřezávaných dveří.

Přestože jsou poslední tři patra zazděná, zbývají škole stovky místností. Některé z nich teď slouží jako internátní pokoje, z jiných se staly učebny a zkušebny, ve kterých teď budu trávit většinu času.

Šofér opře můj skromný majetek o mramorovou zeď. Teta Charlotte mu beze slova podá spropitné. Potom za řidičem zapadnou dvojité dveře tak hlasitě, že se jejich bouchnutí rozléhá z jedné haly do druhé a rozkmitá i má žebra, která mi tlačí árii z hrudi rovnou do krku.

„Co ty na to, Rune? Není to neuvěřitelné?“ šeptá máma tak zbožně, jako bychom právě vešly do kostela nebo mau-

zolea. I když – to druhé se možná splní, protože pokud tu písničku ze sebe nedostanu, asi mě zabije. Máma s tetou si zatím povídají, jaká byla cesta. Zase se zakousnu do konečku copu a pod nosem si zpívám tak tiše, že to nemohou slyšet. Nutkání zpívat nahlas mě ale nepřejde. Naopak – roste tak, až se mi do úst naženou sliny.

Napravo lemují celou zeď nablýskaná zrcadla, ze kterých se na nás naštěstí dívají jen naše tři odrazy. Kdybych ze třetího patra neslyšela hudbu, řekla bych, že ve škole není ani živáčka. V srdci se mi zachvěje plamínek naděje – kdybych nad svou posedlostí ztratila kontrolu, můj zpěv snadno zanikne mezi hlasy budoucích spolužáků.

„Jsou všichni učitelé a studenti nahoře?" zeptám se.

„*Oui*. Co kdybychom si teď šly odložit zavazadla a vybalit, než bude výběr do školního představení *fini*? Jsi zvědavá na ubytování?"

Stojím u zrcadlové zdi a tetinu otázku srdnatě ignoruju. Nakloním se k naleštěné ploše tak blízko, div se jí nedotýkám nosem, a podrobně zkoumám vlastní odraz.

Už je to zase tady. Jasné, zářivě zelené jiskry, rozšířené zornice... Blíží se to každou vteřinou. Tváře mi zrudnou, jako by mě někdo uhodil. Vždycky jsem se sama sebe ptala, jestli babička stejně jako táta rozeznala, kdy se mě zmocňuje běs hudby jako bublající proud. To proto si snad myslela, že mám v sobě něco zlého, protože i já sama se těch projevů děsím skoro stejně jako žhnoucích jantarových očí tajemného zahradníka.

Pocit, že mě někdo sleduje, mi proniká celým tělem. Jako by se na druhé straně něco mihlo. Snad něčí silueta?

Když ale zamrkám, je to pryč.

Otřesu se a přitisknu si dlaně k tvářím, abych zakryla jejich nepřirozenou červeň. *To jen ta hudba mě dohání k šílenství.*

„Rune," volá na mě máma přes foyer. V zrcadle pozoruju tetin odraz. Charlotte hbitě prohrabává zavazadla, která nám tu složil šofér limuzíny. „Copak jsi neslyšela tetu?" oboří se na mě máma. „Vezmi si ty věci a jdeme. Nehodlám vybalováním s tebou strávit celou noc. Ráno musím letět zpátky do Států."

Máma tu se mnou zůstane přes noc, aby mi pomohla se zabydlet a zvyknout si tu, ale pořád netuším, jak by se na takovém místě člověk mohl cítit jako doma. Nepatřím sem a všudypřítomná hudba mě připraví o poslední zbytky zdravého rozumu.

Roztřesu se jako osika, když se mě zase zmocní nezkrotná touha zpívat.

„Rune," zaslechnu znovu mámin hlas, tentokrát o něco ostřejší. Ona to ví. „Rune? Je to...?"

„Jen musím na záchod," přeruším ji a raději ignoruju zpěvavý přízvuk, který se mi vloudil do konce věty. Jako by mě něco nutilo ukončit frázi stejným tónem, který zpívá hlas ve třetím poschodí.

„Zajisté," zašvitoří teta, zatímco zápasí s obrovskou růžovou taškou, ve které se skrývá moje školní uniforma. „Pod prostředním schodištěm hned naproti sálu se nalézají toalety."

I když mi teta dala jasné pokyny, moje nohy odmítají poslušnost. Teď se melodie chopily nástroje, které sólis-

tu jako most dovedou k závěru. Proti tak ohromující hudbě nemám šanci.

I když mě máma s tetou Charlotte volají zpět, vyrážím nahoru po schodech, a než se naděju, stojím ve třetím patře. Ani si pořádně nepamatuju, jak jsem se sem dostala. Strhnu si bundu a nechám ji klesnout na zem někam za svá záda.

Můj hlas se spojí s tím cizím v divokém crescendu. Táhne mě to k místnosti na konci zaobleného balkónu, jako by mě tam na kouzelné nitce vedla nějaká bytost. Jako by mi chytila hlasivky podobné pestrým rybkám na udici a vlekla mou duši směrem k hudbě, která mě ovládá.

Pootevřené dveře mě vyzývají, abych vešla. Loktem je rozrazím, zatímco se mi z krku line závěrečná melodie, kulatá a hladká. Vysoká okna v kruhové místnosti se střídají se zrcadly, ve kterých se odráží meruňkové sluneční světlo přitlumené mraky. Studenti a učitelé sedí na dřevěných sklápěcích sedadlech před malým pódiem jako stíny v záři bezchybného výkonu.

Sólistka umlkne. Dokonce i nástroje přestanou hrát. Nohy mi ztěžknou a páteř ztuhne. Každičký nerv v mém těle pulzuje. Jsem přikovaná namístě lyrickými trny jako to děvče z plakátu, který mi visí doma na zdi. I ono sahá po vzdálených křídlech a přijímá bolest jako daň za osvobození.

Teď už melodii nesu jen já sama jako planoucí pochodeň až do chvíle, kdy mi z hrdla vylétne poslední jasný, plný tón a rozezní místnost jako přízračné zavytí – nádherné a zároveň tragické.

Před očima se mi roztočí rudé kruhy a nohy mi vypoví službu. Odněkud vyskočí nějaký kluk a zachytí mě právě včas, abych nespadla na zem. Tělem mi projede vlna děsu jako jed. Trans pomalu ustupuje.

Prudce zavřu víčka a udělám to jediné, čím si ještě můžu zachovat tvář. Opřu se do náruče svého zachránce a předstírám mdloby.

4

Pole feferonek a klíče s lebkou

„Lidé nenávidějí to, čeho se bojí, a bojí se toho, čemu nerozumí.“
Susan Kayová, *Fantom*

Když mě nesou dolů po schodech, ani se neodvažuju otevřít oči, jen cítím, jak se pod tíhou mého těla napínají svaly jednoho z nových spolužáků. Z jeho horké kůže sálá známá kořeněná vůně skořice a mužského těla. Žaludek se mi stáhne tak prudce, že mám co dělat, abych se nepozvracela. Rychle ten pocit potlačím stejně jako vzpomínku na dobu, kdy jsem si k sobě nějakého kluka naposled pustila tak blízko.

„*Merci*, Monsieur Reynolds,“ zamumlá teta Charlotte. „Vezměte jí do *chambre cinq*,“ mávne rukou někam za naše záda. „Říkala jsi, že má trému, ale tohle je přece jen trochu moc, ne?“ obrátí se ustaraně na mámu.

„Vždycky se jí podlomí kolena, ale ještě nikdy neomdlela," pohladí mě máma konejšivě po holeni. „Myslím, že je toho na ni jen trochu moc. Sehnala si o tomto místě nějaké informace a zjistila, že se vztahuje k *Fantomovi Opery.* Pak měla pocit, že venku vidí maskovaného muže. Kromě vlasů po svém otci bohužel zdědila i jeho bujnou fantazii a pověrčivost. Sama víš, jak těžké je se s takovým člověkem domluvit," pokračuje trochu vyčítavě máma a já se musím v duchu zašklebit. Ne proto, že zrovna zmínila otisk babiččiných bláznivých prstů v našich životech, ale proto, že zaslechnu dusot kroků po schodech. Poslední věc, o kterou stojím, je udělat ze své nedávné literární posedlosti látku pro školní drby.

Ale na to máma ani nepomyslí. Jen si zoufá nad mou „pověrčivostí". Poslední dva roky si trhala od úst, aby mi mohla dopřát hodiny zpěvu. I když záměrně našla učitele, kteří hráli na housle, ničí nástroj ke mně nepromlouval tak jako ten tátův, a tak mi bylo po zpěvu vždycky zle. Každodenní cvičení a hodiny jednou za týden můj stav jen neustále zhoršovaly a z touhy zpívat se stala nutkavá posedlost.

Máma mi stiskne ruku, jako by mě prosila, abych se probrala. Obava v jejím hlase zatahá za nitky viny v mém nitru, ale dráždivý tlukot mužského srdce mě vybízí k tomu, abych se ještě na chvilku zavrtala do měkkého kokonu předstíraného bezvědomí, což prospěje jak mně, tak jemu.

Pořád ještě předstírám bezvládné uvolnění, když mě uloží do postele. Nebezpečné teplo mužské náruče a sko-

řicové aroma se pomalu vzdaluje. Místo ní naplní místnost vůně slepičí polévky, která konečně zažehne jiskru hladu.

Kolem zatím vládne živé hemžení: tašky šustí, podrážky šoupou o podlahu, něčí ustarané hlasy šeptají tak tiše, že je sotva slyším. Teprve když se všechny zvuky vzdálí, dovolím si za oponou černých vlasů pootevřít oči.

Pokoj bez oken naplňuje levandulový přísvit, trámy vysokého stropu se setkávají přesně v jeho středu, v rohu ve výklenku předpokoje se krčí menší skříň. Kované háky na zdi čekají, až na ně pověsím rezavé záclony s korálky, které jsme vybraly s mámou na naší cestě po obchodech. To mi dodá trochu soukromí, až se budu ukládat k spánku. Přála bych si, aby tam už visely a ochránily mě před zvědavými pohledy.

Na druhé straně v dalším výklenku stojí veliké zrcadlo a nad ním vytváří točené dřevěné schodiště a platforma malinké patro, na kterém už mě čeká toaletní stolek, u kterého se budu líčit a česat. Na psaní úkolů se ale bude hodit taky. Pod vyvýšeným patrem láká k odpočinku barokní pohovka s ořechovým rámem a sametovým polstrováním. Odhrnu si vlasy z obličeje a zadívám se na siluetu usazenou na pohovce.

„Mami?“ zeptám se celá ochraptělá nervozitou a únavou.

„Šla ti do kuchyně udělat heřmánkový čaj. Prý to pomáhá, když je ti zle.“

Posadím se pod dekou a trochu se divím jižanskému přízvuku. „Kdo jsi?“

„Slunečnice Summersová, ale můžeš mi říkat Slunka. Dali mi tě na starost. Prý ti tu mám všechno ukázat."

„Takže ty jsi taky studentka?"

Slunka si odfrkne: „Určitě se divíš, co dělá vidlačka z Jihu na tak nóbl místě, co?"

Zadívám se na její siluetu, jako bych ji chtěla ujistit, že tak jsem to opravdu nemyslela, ale jazyk mě zradí a jen se mi lepí na patro, rozpálený jako ďábel slunící se v poušti.

„Hele, možná jsem z venkova," pokračuje, „ale na cello hraju tak, jako bych se narodila v Londýnském symfonickém orchestru. Máma říká, že mám hlavu jako břitva a jazyk jako trhovkyně. Strejda je naftovej magnát, a než mi zaplatil školný, postaral se, abych se naučila mluvit spisovně, ale vobčas mi to ještě ujede."

Super. Jsem tu pár minut a hned se mi podařilo někoho urazit. „Promiň, já to tak vůbec nemyslela..."

„To neřeš. Pořád jsem tvůj největší fanda."

„Cože?"

Zvedne se z pohovky a přijde blíž. Vlasy má rudé jako oheň, ale v konečcích jí hraje podivné nafialovělé světlo pokoje.

„Ještě nikdy jsem neslyšela někoho takhle zpívat," opře se o točité zábradlí. „Jako by tě to naučila sama Christine Daaé."

Moje sarkastické vyprsknutí vyzní spíš jako vzlyk. Určitě slyšela na schodech máminy stesky. Proč by jinak zmiňovala postavu z knihy Gastona Lerouxe?

„A vsadím se, že ani Kat nikdy nic takovýho neslyšela," pokračuje Slunka dřív, než si stačím vymyslet nějа-

kou rozumnou výmluvu, která by mě vytáhla z mámina nařčení, že vidím fantomy.

„Kdo?“

„Katarina. Naše sólistka. Ta holka, kterou jsi převálcovala, když jsi tak najednou vtrhla do zkušebny.“

Bolestně se zašklebím. I když mě hnala vpřed vlna hudby, matně jsem si všimla šokovaného výrazu nadpozemsky krásné holky na pódiu. Vykulila křišťálově modré oči, narůžovělé tváře jí znachověly tak, že ladily se švestkovým pramínkem v karamelově blonďatých vlnách. Zdálo se, že je naštvaná a ohromená zároveň.

Nemůžu uvěřit, že jsem se uvedla zrovna takhle. Vtrhla jsem na výběrové řízení a zahrála si na omdlévajícího pitomce. Zase se mi chce zvracet. Možná bych si přece jen měla loknout té kuřecí polévky.

Hrnek s ní stojí na nočním stolku hned vedle lávové lampy, kterou jsme s mámou koupily. Máma nelenila, zapojila ji a rozsvítila – to proto ta podivná fialová zář. Moje zavazadla se povalují na jedné hromadě u skříně, ale mně se do vybalování vůbec nechce. Nejraději bych si jen vytáhla z kufru závěsy k posteli a ukryla se za nimi před celým světem.

Místo toho ale dál pokračuju v tlachání se Slunkou, jen raději změním téma. „Jsou tu všechny pokoje takhle prťavé?“ Když se natáhnu pro hrnek s vývarem, každý sval mi připomene, že moje tělo se ještě neprobralo z pohotovostního chodu. Bolí mě celý člověk, jako by mě někdo hodil pod traktor. Opřu se zády o zeď a zůstanu v bezpečí své jeskyně.

„Jo. Kdysi to byly šatny. V těch výklencích stávaly skříně a truhlice s kostýmy, aby nezabíraly tolik místa. A tohle," ukáže na balkónek, „je tu proto, že tu mají tak vysoké stropy. Trochu divný rozvržení pokoje, ale zvykneš si."

Kývnu a snažím se zahnat pošmournou náladu, která na mě sedá se zapadajícím sluncem. Za denního světla se vždycky cítím líp. Další důvod, proč tak ráda zahradničím.

„Kluci a učitelé bydlí na druhém patře, holky a učitelky tady v přízemí. A potom ještě ředitel Fabre se ženou. Ve třetím patře se učíme a zkoušíme."

Vrtá mi hlavou, proč je škola tak vybíravá, když má očividně místa dost a dost. „Proč neopraví a nezačnou používat taky čtvrté, páté a šesté patro? Mohlo by sem přijít daleko víc studentů."

„Asi proto, že je ještě nepotřebujeme. Bydlí tu s námi sedm učitelů na padesát žáků. Nebo padesát jedna, pokud do toho počítám i tebe. Dokud nepřijmou další učitele, nechtějí sem přijímat takové davy studentů."

Slunka přijde blíž a její kroky klapnou o mramorovou podlahu. Vysoká je asi stejně jako já, jen tělo má vypracovanější a svalnatější. Zatímco já vypadám skoro nezdravě hubená, ona působí šlachovitým, zdravým dojmem. Seprané džíny a tričko s krátkým rukávem jen dokreslují celkový dojem.

Takže o víkendu se tu uniforma nenosí, pomyslím si. Dobře že to vím.

„Hlavní důvod, proč škola budovu od čtvrtého patra nahoru nepoužívá, je ale to, že jsou tam zatlučené dve-

ře. Tahle budova totiž patří tajnému dobrodinci, kterej tu renovaci sám navrhl. Je to nějakej bohatej architekt nebo tak něco. Dal si práci a rozkreslil každej pokoj. Pane mu říká i pozemek kolem. Investoři potřebujou jeho povolení, aby mohli poslední patra otevřít a opravit, on se tomu ale zatím brání. Prý si tam něco skladuje."

„Ale v informační brožurce stojí, že ke dveřím tu je přes tři sta klíčů. Vážně si myslíš, že ta horní patra používá jako odkladiště?"

Slunka pokrčí rameny. „I tady dole máme pár skladů. Loni některý holky tvrdily, že slyší podivný zvuky – řinčení řetězů, dětskej pláč a tak –, a tak jsem jednou štípla učitelům klíče a šla do těch prázdnejch místností nakouknout. Všude se válely jen samý starý kostýmy a rekvizity. Bylo to, jako bych se propadla někam do minulosti. Fakt divný, víš?"

Její slova mi připomněla tajemného zahradníka v historických šatech. „Určitě už jsi taky slyšela o tajném doupěti ve sklepení a kostech v zatopeném podzemí?"

Slunka se nevěřícně uchichtne. „Jenom utopenej pes. Jediný kosti, který tu zůstaly, jsou naše klíče. Tys vlastně ten svůj ještě neviděla, co? Hele," zamává mi před očima starým měděným klíčem se složitým zdobením a rozeklanými zuby na konci a hlavou ve tvaru lidské lebky.

I když takové provedení klíčů nahání malinko strach, přinutím se k úsměvu. „Že by se tím otevírala skříň s kostlivcem?" zažertuju.

Slunka mi úsměv oplatí. „No že jo. Všechny naše klíče vypadají dost podobně, ale nejsou univerzální. Každý má

svůj s číslem pokoje, takže se nemusíš bát, že by ti někdo vlezl do tvého království."

„Až na někoho, kdo ty klíče rád krade," rýpnu si.

Slunka zvedne dlaň, jako by chtěla přísahat. „Slibuju, že své zlodějské umění budu používat vždy jen k obecnýmu dobru. Vidíš? Tady se nic zlověstnýho ani divnýho neděje. Možná že autor se trochu inspiroval opravdovejma lidma, ale zbytek je jen snůška výmyslů. A ty žvásty na fórech taky. Jasně, pod školou nám teče řeka, ale nikdo nikdy žádnej vchod do tajných podzemních komnat nenašel, a to dokonce ani v opeře ve městě, podle který to tu stavěli." To už se Slunka noří do mých nákupních tašek. Když z jedné vytáhne moji pohádkovou knížku, fascinovaně na ni zírá.

Pokusím se potlačit stále se vracející obraz zahradníka s jiskřivým pohledem, který se v noci určitě toulá chodbami, až mu řinčí stovky klíčů u pasu, a hledá své ukradené kosti. Mně se totiž vůbec nechce věřit, že patřily nějakému psovi. „A co ty zvuky, co slyšeli ostatní?"

Slunka odtrhne oči od knížky a položí ji zpět do tašky. „Ale, to si jen Ďábel vyšel na lov. To je náš kocour. Ošklivej a divokej jako liška. Vypadá spíš jako chodící drátěnka než jako zvíře. Na obojku má zvonečky, který cinkají. A rád vříská. Když se do toho opře, zní to jako kojeneckej záchvat vzteku. Vlastně ani nevím, proč se tu vůbec ještě potlouká, když se stejně nenechá od nikoho pohladit. Asi kdysi někomu patřil, protože má na sobě obojek se jménem z lesklejch kamínků. Kluci říkaj, že je to určitě duch, protože se umí dostat i do zamčených pokojů."

Vytřeštím oči.

„Promiň," odfrkne si znova Slunka. „Na tomhle vystrkově se ti bude všechno zdát divoký jako pole feferonek. Ten hřbitov u školy ti taky nepřidá. Z opuštěný kaple se prej občas line divný světlo, ale není se čeho bát. Škola najala ochranku, která v noci stojí u dveří a stará se o to, aby všichni dodržovali docházku, takže pokud by se ti chtělo se občas vypařit, máš smůlu. Ale upřímně – pokud někde fakt straší, tak určitě v lese," dodá ještě a tón jejího hlasu nevěstí nic dobrého.

„Proč mi tohle všechno říkáš?" ptám se, protože si vůbec nejsem jistá, jestli chci slyšet pokračování.

„No, já sama se ven moc nedostanu, takže spoléhám jen na to, co říkají ostatní." Slunka se zamračí. „Mám děsnou alergii na včelí bodnutí, takže na les nesmím ani pomyslet. Máma mi sem musela dát roční zásobu antihistaminik v injekcích," pokrčí rameny. „Ale kluci tam občas chodí, dokonce se podívali až k chatě. Ti viděli věcí! Nebo je spíš slyšeli. Vážně dost divný záležitosti, který se mi vůbec nelíběj." Trochu zahanbeně protáhne obličej a opraví se: „Teda... *nelíbí*."

„Například...?"

„Kvákající myš, kvičící ještěrka, houkající liška... Kluci si toho navymýšlej, když nás chtěj postrašit."

Jazyk se mi lepí na patro, když si vzpomenu na mňoukající vránu. Doteď jsem měla za to, že si ji vytvořila moje přebujelá fantazie.

Slunka si všimne, že mi z jejího vyprávění naskočila husí kůže, a raději změní tón vyprávění: „Ale, jen tak žvaním. Zapomeň na všecko, co jsem ti řekla, stejně to jsou

jen povídačky. Bydlím jen ob jedny dveře, kdyby ses bála, klidně přijď."

„Díky," zamumlám, ale vím, že se tu s nikým kamarádit nechci. Nemám tu nejmenší šanci předstírat, že jsem normální, a tak si tu za pár dní vybuduju reputaci holky, která musí být pořád středem pozornosti. Tak se kamarádi získávají dost těžko.

„Tahle Katarina," hlesnu, zatímco si pletu cop a stahuju konečky do uzlu, „bude mi to mít za zlé?"

Slunka se zase schová do tmavého rohu a z kapsy vytáhne něco, co vypadá jako cigareta. Přiloží si ji ke rtům, nasaje a vyfoukne vzduch. Konec tyčinky se rozsvítí jako LED žárovička. „To si piš. Nejen žes jí úplně vzala vítr z plachet, ale padla jsi rovnou do náruče Jacksonu Reynoldsovi. Za pouhých pár minut jsi od něho dostala víc než ona za rok a půl, co za ním pálí."

Super. Může to být vůbec horší? Kéž bych tak mohla Katarině vysvětlit, že se nemá čeho bát. Rozhodně se tu nehodlám pokoušet o žádný románek. Ne potom, co se stalo s Benem. Jen ten pocit, který mě zachvátil, když mě tenhle Jackson nesl dolů ze schodů, mi stačil k tomu, abych se ve svém rozhodnutí utvrdila. S ničím tak divným jsem se ale Slunce nemohla svěřit. „Tak jo. Chceš tím říct, že teď budu kočce Katce sloužit jako nové škrabadlo?"

„To si piš. Jenže na rozdíl od Ďábla jsou její drápy podstatně horší než její syčení."

S povzdychem sebou plácnu zpět na postel a zakryju si oči dlaní. „Jak si udělat nepřátele za pouhých šedesát vteřin. Tak by se mohla jmenovat knížka podle mého života."

Slunka se přátelsky zakření. „Jen se neboj, přece ses ani nepřihlásila na roli Renaty. Katina jediná opravdová konkurentka je Audrey, ale Kat stejně nikdo nikdy ze hry nevyřadil. Pokud jde o mě, docela ráda bych se toho dočkala."

K nosu mi zavane sladká vůně karamelu, která mi okamžitě připomene, jak mi dnes tak drze vnikla do osobního prostoru. Když si odkryju oči, stojí Slunka těsně u mé postele s cigaretou opřenou o dolní ret. Oválnou tvář má posetou pihami, až to vypadá, jako by měla škrabošku. V matném světle svítí její oči modrofialovou a celá její bytost vyzařuje takovou eleganci, že by si ji člověk spletl s elfkou. Ze všeho nejvíc připomíná divokou lesní bytost ustrojenou na maškarní ples.

Znovu si potáhne ze zářící tyčinky a vyfoukne obláček dýmu připomínající dech za mrazivého dne. Nebude to obyčejná cigareta, ale elektronická schovaná v elegantní špičce podobné té, kterou ve *Snídani u Tiffanyho* proslavila Audrey Hepburnová.

„Vědí, že kouříš?" zeptám se. Máma trvala na tom, abych si pročetla všechny školní letáky, a tak vím, že tabák znamená jednosměrnou jízdenku zpátky domů. To jsem si dobře zapsala do hlavy jako pojistku, kdyby se to tu nedalo vydržet a já jsem potřebovala, aby mě vyhodili ze školy. Teď vím, kdo mě bude zásobovat. Vím ale, že by to poškodilo mámino pučící přátelství s tetou Charlotte, a tak si podobné manévry raději nechám jako poslední možnost.

„Ne, nemaj ani páru, protože z e-cigarety se nekouří, je to jen pára. Vlastně vydechuju vodu," podá mi svítící váleček.

Přidržím si ho u nosu, vtáhnu do plic sladkou vůni a dám jí ho zpět.

„V pokoji mám jeden atomizér navíc, kdybys chtěla," nabídne Slunka, „náplň jsem štípla tvojí tetě, která si je ve velkým objednává někde na netu, takže když se jí občas nějaká ztratí, ani si toho nevšimne. Mám docela ráda ty hřebíčkový, ale úplně nejradši ty čokoládový, jenže ty v poslední zásilce nebyly, pokud si je teda nezašila do skříně za čočky na jedno použití. Jen doufám, že je nemá jen na zvláštní příležitosti a ke kostýmům, protože by je fakt měla nosit. Má brejle jak popelníky."

Slunčino tlachání o tetině stylu skoro nevnímám, protože mě zaujalo něco úplně jiného. Opravdu se mi právě přiznala, že chodí tetu *okrádat*?

„Copak jsem ti nepřísahala, že používám svý dlouhý prsty jen pro obecný dobro? Tvoje teta se snaží přestat kouřit od tý doby, co jsem sem přišla, takže jsem se rozhodla jí s tím trochu píchnout," nakrčí pihovatý nos. „Doufám, že jí to hned nepoběžíš žalovat, co? Pokud se dozví, že chodím čmuchat do učitelských pokojů..."

„Klid. Já se tetě nesvěřuju," pokynu Slunce gestem, aby si přisedla. Než poslechne, podá mi hrnek s polévkou a já vděčně kývnu. „Abych se přiznala, dneska jsem francouzskou *mademoiselle* viděla poprvé v životě."

Slunka se rozesměje, až se jí roztřese břicho. Kulatý, veselý zvuk, který mě hřeje stejně jako polévka. „Takže je ti všechno jasný, ne? Dokonce nás bere na exkurze do Paříže, abychom nepřišli o tu *expérience.* Pořád nevím, jestli je francouzská diplomatka, nebo naše učitelka tance."

Srknu si kuřecího vývaru a zazubím se od ucha k uchu. Možná že si tu přece jen najdu aspoň jednu kamarádku. Slunka je sama dost potrhlá na to, aby nevnímala moji vlastní podivnost, podobně jako doma Trig a Janine. Kromě toho se mi její dlouhé prsty můžou hodit.

„Mám návrh," řeknu, když spolknu trošku polévky. „Pomlčím o tvém *nadání*, když mi uděláš malou laskavost."

Slunka nakloní hlavu. „To mě podrž. Holka, která zpívá jako anděl a zároveň ví, jak rozmazat hranici mezi vydíráním a lichotkou," zamručí uznale, když vyfoukne oblak páry. „Spřízněná duše. Tak jo. Ven s tím."

Znovu se napiju polévky, abych uklidnila rozbouřený žaludek, a snažím se tvářit se nezúčastněně, i když hořím touhou po informacích. „Řekni mi, co víš o chlapíkovi, který se tu stará o zahradu? Říkala jsi, že někde v lese stojí chata. Bydlí v ní on?"

Moje společnice se div nezadusí karamelovou párou. „Copak sis nevšimla, jak ta zahrada vypadá? Ta neviděla zahradníka ani nepamatuju. Vlastně jsem si nikdy nevšimla, že by tu nějaký byl. V chatě žije správce, pan Jippetto, ale ten se stará spíš o hřbitov, čistí ho a tak. Občas taky něco udělá okolo školy – prostříhá keře prorůstající na parkoviště, odmete listí ze schodů, pomáhá nám stavět kulisy, občas něco opraví... Na to, aby se plahočil na zahradě mezi plevelem, je ale už moc starej."

„Starej? Vypadal spíš v našem věku," poškrábu se zamyšleně na čele. „Možná to byl jen některý spolužák v kostýmu? Na sobě měl viktoriánské šaty a potloukal se po zahradě se zahradnickými nůžkami."

Slunka na mě upře upřímné oči překypující břitkou inteligencí. „Nevím, co jsi to přesně viděla, ale celá škola seděla na konkurzu na školní operu. Účast je povinná. Je pravda, že kdysi ta zahrada byla nádherná – viděla jsem fotky budovy z poloviny dvacátých let, když ji nafotil jeden novinář k padesátému výročí Palais Garnier. Ale tenhle anonymní zahradník už teda musí být dávno mrtvej."

Do ruky se mi zakousne křeč tak silná, že upustím hrnek a poliju sebe i postel horkou polévkou.

Když přišel k tajnému vchodu, našel na samém kraji zdi roztřesenou labuť.

Něco nebylo v pořádku.

„Co se stalo? Proč nejsi dávno vevnitř?" zeptal se, když vyskočil ze člunu do doku, který vedl do jeho podzemního království.

Anděla mávla karmínovými křídly, jako by ho pobízela ke spěchu. Sundal si rukavice, holínky i plášť, aby si na nich nedonesl do vzorkovaně vydlážděného bytu bláto. Labuť nervózně zašvitořila a její nohy pleskaly o podlahu ve stejném rytmu jako jeho vlněné ponožky.

Světlo luceren na stěnách sláblo a v podzemí nebyla ani okna, která by propouštěla poslední večerní paprsky. Kdyby si na cestu nesvítil očima, tápal by poslepu. Protáhl se salónkem kolem čalouněného nábytku podél tapiseriemi pokrytých zdí a křiklavé výzdoby.

Potlačil známé bodnutí zoufalství při myšlence na to, jak moc se tu všichni drží viktoriánské tradice, i když se tolikrát snažil je dostat do jednadvacátého století. Jedinou částí domu, která si zasloužila sporé osvětlení plynovými lampami nebo elektrikou z generátoru, byl starý klecový výtah, sklepní laboratoř a obrovské akvárium na vyvýšené platformě v jeho ložnici.

Když procházel kolem voliér a terárií s ptáky, savce a plazy, které lemovaly strany varhan, zježily se mu chlupy na šíji. Byla to vskutku podivuhodná sbírka – modrá sojka se zlomeným křídlem, králík s ukousnutou zadní nohou, bezoká ještěrka... A další. Někteří tu byli, protože se zranili nebo přišli o rodiče a potřebovali pomoc. Jiní tu zůstali po procedurách, na které by sám nejraději zapomněl, i když věděl, jak nemožné to je.

Všichni ale čekali, až je opraví, sešije dohromady, uzdraví a pošle zpět do divočiny. Dnes na něho hleděli ze svých dočasných cel, jako by ho žalovali a soudili. Jako by věděli, jak nemocný a zraněný je on sám, a nejraději by ho také viděli v kleci.

Potlačil povzdech. Celou dobu čekal na to, až se spojí se zrcadlovým obrazem vlastní duše, se svojí *flamme jumelle.* Že to byla zrovna nová studentka, se zdálo jako odporný tah osudu. Nenáviděl zmatek a konflikt, který v něm svou přítomností vyvolávala, a pohrdal sebou za to, jak k ní tíhne.

„*Rune,*" zamumlal tiše. Její jméno znělo jako „runa", starověké mystické liturgické písmo dost mocné na to, aby se s jeho pomocí dalo čarovat. Snad proto ho tak okouzlila.

Dnes dělal jen samé chyby. Stačilo se jí přece podívat do očí přes ochrannou zeď zrcadla a všimnout si, jak září nezkrocenou energií. Kdyby prostě odešel a nesledoval ji složitou spletí tajných chodeb až do třetího patra a neslyšel ji zpívat...

Jakmile zahlédl její odhalenou duši a uslyšel první tón, pochopil, že je to ona, kterou celá léta potkával ve svých vizích. To ona inspirovala jeho houslové skladby.

Když ji dnes poprvé slyšel zpívat, hudba mu naplnila hlavu a vypálila pod víčka horký cejch. Tolik barev, emocí, živoucí pestré energie, síly tak čisté, že na ni reagoval každý receptor v jeho těle. Ochutnával její tóny, které byly sladší než med, cítil je na kůži jako hojivé kapky deště za parného dne.

Ještě nikdy nic tak konejšivého nezažil.

Ale ji to téměř zabilo.

Snažil se na to nahlížet vypočítavě a ukolébat se přesvědčením, že tak to přece mělo být, že mu to hrálo na ruku. Dobře věděl, jak její dar využije. Ona už stejně musí hudbu nenávidět.

Místo toho se mu ale jen honilo hlavou, že kdyby se potkali jinde a jindy, nic by mu nezabránilo zasáhnout. Když padla na kolena, její aura se přeměnila ze šedivé na černou a životní síla z ní téměř vyprchala. On ale musel zůstat skrytý. Byla tak malá a křehká – jako všichni ti ptáčci zpěváčci, které za ta léta vyléčil. Chápal její trápení. Zmítala se v nerovnováze a on jí uměl pomoct. V jeho vizích ji zpěv nikdy neničil, naopak jí dával sílu, protože ji na housle doprovázel *on*.